DISSERTATIO ACADEMICA

DE

ANCYLOSI,

SIVE

PRAETERNATURALI ARTICULORUM OBRIGESCENTIA, SINGULARIBUS OBSERVATIONIBUS ET FIGURIS ILLUSTRATA;

QUAM,

PRAESIDE

VIRO CLARISSIMO,

GUALTHERO VAN DOEVEREN,

MED. DOCT. ET IN ACAD. LUGD. BAT. PROF. ORD.
SERENISS. PRINCIPIS ARAUS. ET NASSAV.
ARCHIATRO PRIMARIO,
COLLEG. CHIR. LEIDENS. PRAESIDE, CAET.

Publico ſubmittit examini

JACOBUS THIENSIUS VAN DE WYNPERSSE,

GRONINGANUS,

AUCTOR.

Ad diem IX. *Aprilis* CIↃIↃCCLXXXIII.
In AUDITORIO MEDICO, *Hora Decima.*

LUGDUNI BATAVORUM,
TYPIS JACOBI MEERBURG.

NOBILISSIMAE

FACULTATI MEDICAE,

QUAE EST IN

ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA,

ALMAE STUDIORUM MEORUM ALTRICI,

SACRUM.

DISSERTATIO ACADEMICA

DE

ANCYLOSI,

SIVE

PRAETERNATURALI ARTICULORUM OBRIGESCENTIA.

SECTIO I.

BREVEM OSSIUM EORUNDEMQUE SYNTAXEOS EXHIBENS HISTORIAM.

§. I.

Ut quis ad morborum curam rite ſe accingat, prius affectae partis calleat ſtructuram, oportet. Hinc, qui oſſium morbos tractare, eorumque a naturali ſtatu receſſum corrigere cupit, perſpectum prius habeat naturalem oſſium ſtatum, decet: jactis enim prius rite fundamentis, domus demum ſuperſtruenda venit; quale quid filium ſuum Theſſalum monuit HIPPOCRATES (*a*). Ancyloſeos itaque, frequentis adeo, nec non diriſſimi morbi generis, deſcriptio-

(*a*) *Op. Omn. Epiſt. S.* VIII. *pag.* 1288. *Edit. Foeſii.*

ptionem traditurus, haud fcopo excidere, haud inanem laborem facturus mihi videor, fi brevem prius Syntaxis Offium praemittam delineationem, eidem porro Ancylofeos, caeterum haud ita facile intelligendae, hiftoriam fuperftructurus.

§. II.

Offium prolixam exhibere defcriptionem, tum, quia plene & accurate adeo haec materies ab B. S. ALBINO aliisque hujus aevi Anatomicis eft pertractata, ut obfcurari quidem, non vero corrigi a me valeat, tum brevitatis gratia, non libet.

In numerum Offium dum non reducendos cenfeo Dentes, quo melius horum ab offibus differentia, praefenti inftituto aptiffima, patefcat, fequentia memorare fuffecerit.

Quum offa partes fint Corporis Humani durae, ftabiles, aliis partibus mollioribus undique tectae, per articulos magis minusve flexiles, totum corpus moventes, eïque fundamentum praebentes, junctae capacitates conftituentes, nobilioresque partes continentes, atque defendentes, e lamellis fibi invicem appofitis conftantes, medullam continentes; evidenter patet, non una de cauffa dentes ab iis difcrepare. Primo enim dentes non undique partibus mollioribus teguntur; 2°. inter fe non junguntur, & per articulos flecti nequeunt; 3°. dum non inter fe junguntur, nec proinde capacitates conftituunt, nobiliores partes defendentes; 4°. fabricam habent offibus longe folidiorem; 5°. denti elapfo, vel extracto novus in juniore aetate fuccrefcit, non item offi; 6°. dentis fracti partes nunquam iterum coalefcunt, fecus ac in offibus fit; 7°. longe alium

ufum

ufum habent, ac offa; 8°. longe aliam habent fabricam, nec medullam continent; 9°. longe alia ratione cum offibus junguntur, ac offa inter fe mutuo; 10° colorem habent longe albicantiorem & nitidiorem, quam offa; 11°. differunt ab offibus origine & increfcendi modo, qua de re conferatur ALBINUS (*b*); 12°. denique eo, quod, dum omnia corporis offa prae morbo quandoque mollefcunt, dentes foliditatem & duritiem retineant (*c*). Nonnullas memoratarum differentiarum habet MARHERR (*d*).

§. III.

Ut fuis muniis rite peragendis idonea forent offa, fapiens naturae Auctor eadem ita inter fe junxit, ut non tantum duo offa invicem proxima motum aliquem, majorem minoremve, inter fe admittant; fed et cuncta totum corpus motibus, tam automaticis, quam voluntariis, exercendis idoneum reddant. Super hac Offium Syntaxi multa protulerunt Anatomici; quorum nonnulli divifiobus & fubdivifionibus, magis fubtilibus, quam utilibus, magnam pepererunt confufionem. Hujus evitandae cauffa fimpliciffimam tradere mihi lubet Articulationis divifionem, ex ipfa natura profluentem. Omnis *Articulatio*, Graecis ἄρθρον, ita fit, ut inter conjuncta offa motus fuperfit, five manifeftior & naturalis, feu mi-

(*b*) *Annotat. Acad. Lib.* II. *Cap* 1, 2, 3. *Tab.* I, II.

(*c*) Vid. LUDWIGII Progr. in HALLERI *Collect. diff. ad morb. hiftor. vol.* VI, *pag.* 331. 332. Cf. *l'Hift. de la Femme* SUPIOT p. M. MORAND, *a Par.* 1752, *pag.* 81.

(*d*) *Praelect. in* BOERH. *Inft. Med. tom.* I. *pag.* 188.

minus talis. Hinc jam duplex profluit articulationis species, quarum illa *Diarthrosis*, haec *Synarthrosis* dicitur.

§. IV.

Diarthrosis, seu nexus ossium mobilior, subdividitur in *Planiformem* & *Orbicularem*. *Diarthrosis planiformis* est, cum superficies, quibus ossa se invicem tangunt, sunt planiusculae; cujus rei exemplum praebent processuum articularium vertebrarum, ossium carpi & metacarpi, nexus. *Diarthrosis orbicularis* locum habet, ubi ossa, quae inter se nectuntur, habent superficiem orbicularem & excavatam, & ita copulantur, ut unius convexa superficies concava alterius contineatur; unde fit, ut vel caput orbiculare moveatur in sinu, uti in articulatione humeri cum scapula fit; vel ut sinus moveatur super caput, ut in prima phalange digitorum manus pedisque cum ossibus metacarpi & metatarsi observare licet; vel denique ut utrumque fiat, quod femoris cum coxa articulatio docet. Diarthrosis orbicularis porro dividitur in

α. *Enarthrosin*: ita dicitur Diarthroseos orbicularis species, in qua unius ossis caput globosum, maximum, in sinu alterius profundo reconditur; cujus exemplum unicum in sceleto occurrit, nempe femoris cum osse innominato syntaxis; in recenti cadavere autem idem demonstrat scapulae cum osse humeri, ossis navicularis tarsi cum talo, & ossis capitati cum naviculari & lunato, nexus.

β. *Arthrodiam*: haec locum habet, quoties caput unius ossis minus globosum a cavitate alterius minus profunda recipitur. Huc referri potest ossis humeri cum scapula in sceleto sicco mundato,

radii

radii cum offe humeri, radii & ulnae cum offibus carpi, cruris cum tarfo, offis navicularis cum talo, navicularis & lunati cum capitato, depurato in fceleto, & maxillae inferioris cum offe temporum, nexus. Addi poteft patellae cum femore & crure, mallei cum incude, officuli fubrotundi cum ftapede, articulatio.

γ. *Ginglymum*, five *Cardiniformem*: quae dicitur, quia offa nexa fe invicem quafi ingrediuntur, ita ut unius eminentia alterius finu recipiatur, & viciffim. Hujus exempla nobis fiftunt nexus femoris cum tibia, offis humeri cum ulna, hujus cum radio, tali cum tibia, offa fecundi & tertii ordinis digitorum manuum & pedum. Hoc articulationis genus, nimium forfan fubtiliter, dividere amant nonnulli in *ginglymum angularem* & *lateralem*; hunc iterum in *fimplicem* & *duplicem*, uti videre eft apud WINSLOWIUM (*e*).

Sunt hae Diarthrofeos, quae vulgo memorantur, fpecies. Alii novam prorfus afferunt, quam vocant τὸ ἄρθρον τροχοειδὲς, five *articulum orbicularem*, *rotiformem*. Pari jure ὀδοντοειδὲς, *articulus dentiformis*, dici poffet, qui fit, ubi proceffus epiftrophaeï dentiformis ad finum in atlante movetur, & rotatur. Hanc autem fpeciem WINSLOWIUS l. c. ad ginglymum lateralem fimplicem refert; eam autem, ne vana nominum ferie obruamur, ad arthrodiam referre malui. De hoc interim articulo cf. RIOLANUS (*f*).

De diarthrofi porro notandum, quod in enarthrofi offa quaqua-vor-

(*e*) *Expofition Anatomique du C. H. tom.* I. § 134, 136.
(*f*) In *Galenum de Offibus*, *Cap.* VI. *in Oper. pag.* 454.

vorsum moveri valeant, ut & in arthrodia; in ginglymo autem non nisi extensio & flexio peragatur. Congrue porro diarthrosis dividitur in *strictam*, quae in diarthrosi planiformi obtinet; & in *laxam*, qualis est orbicularis.

§. V.

Synarthrosis, qua ita nectuntur ossa, ut nullus naturaliter motus supersit, dividitur in

α. *Suturam*: quae dicitur talis ossium nexus, quo duo, vel plura ossa inter se per serratos quasi & dentatos margines ita junguntur, ut alterius dens in alterius excisionem penetret, & externe suturae species producatur. Ita copulantur ossa verticis per suturam sagittalem, eadem cum osse frontis per coronalem, cum osse occipitis per suturam lambdoïdeam; immo vero aliquando os frontis longitudinaliter, occipitis transversaliter tali sutura dividuntur. De ossiculis majoribus minoribusve has inter suturas saepe obviis hic non loquor.

β. *Harmoniam*: ita dicitur, ubi ossa intrinsecus quidem per eminentias leviusculas nectuntur, ita tamen, ut externe linea tantum conspiciatur. Hoc modo ossa nasi inter se cum fronte & maxilla superiore, haec cum fronte & jugalibus, haec cum processibus ossium temporum zygomaticis, ossa temporum cum ossibus verticis, occipitis, frontis, multiformi, hoc denique cum variis ossibus, nectuntur.

γ. *Gomphosin*: obtinet haec, ubi unum os alterius cavitati, cunei instar, vel clavi, infigitur. Ita processus innominatus ossis

pte-

pterygoïdeï cum vomere, processus pterygoïdeï ossis palati cum cognominibus multiformis, laminae nasales ossium palatinorum cum fissuris profundis in facie nasali ossium maxillarium, nectuntur: forte & huc (licet dentes ossa non sint) dentium cum alveolis nexum referre licet. Hanc ad speciem, ut ex exemplis allatis patet, ita dictam quoque *Schindylosin* refero; quod nomen a KEYLIO (*g*) profectum videtur: quae cur pro singulari specie afferatur, non video.

δ. *Chondrarthrosin*: quae fieri dicitur, quoties ossium articulatorum superficies cartilagine aspera obductae sunt, & ope cartilaginis intermediae junguntur; quale quid in nexu ossium pubis mutuo, ossis sacri cum innominatis, partium sterni inter se, corporum vertebrarum, costarum cum sterno, fieri deprehendimus. Hujus et varia exempla in infantum ossibus occurrunt.

§. VI.

Tertiam porro WINSLOWIUS (*h*) immerito affert speciem, quam *Amphiarthrosin* vocat, quae ratione mobilitatis ad diarthrosin, ratione nexus ad synarthrosin pertinet; huc e. g. refert primae costae cum sterno, corporum vertebrarum inter se, nexum; aliosque. Hoc autem syntaxeos genus, ne nomina confusionem pariant, ad alias species reduxi.

§. VII.

(*g*) Vid. *Anatomy. Cap.* V. *Sect.* 3, *pag.* 237.
(*h*) *l. c.* §. 146.

§. VII.

Dum jam prolixe ſatis de Oſſium Syntaxi egi, conſiderare jam lubet, quomodo oſſa juncta in nexu retineantur per *Symphyſin*, quae vario modo fit. Ne de ipſo vocabulo agam, id ſolum monendum, dividi ſymphyſin in *immediatam* & *mediatam*. *Symphyſis immediata*, ubi oſſa nullo accedente medio retinentur, locum habere dicitur in gomphoſi, ſutura & harmonia: quamvis ſtricte vix aſſumi hic poſſe videatur, quum ſubſtantia quaedam membranacea intermedia ſit, & nexus firmitatem faciat majorem, quam quae illa abſente datur. *Mediata* varia eſt, pro vario medio retinente, quod eſt *cartilago*, vel *ligamentum*, vel *caro*, vel *tendo*, vel *membrana*.

Symphyſis ope *cartilaginis* facta dicitur *Synchondroſis*: hujus exempla memoravi ad Chondrarthroſin.

Symphyſin per ligamentum dicunt *Syndesmoſin*, vel *Synneuroſin*, cujus exempla in omni Diarthroſi obvia: de hac mox plura.

Symphyſis muſculoſa, Graecis συσσάρκωσις, dicitur, ubi muſculi oſſa ad ſe invicem retinent & colligant. Ita os hyoïdes, ſcapulae, humeri, caetera oſſa plurima, per muſculos retinentur. Quamquam enim muſculi proprie motui deſtinati ſint, non omnis tamen illis articulos coërcendi facultas neganda videtur, quod vel muſculus Deltoïdes manifeſto docet exemplo.

Symphyſis tendinea fit, ubi oſſa vicina tendinis ope coërcentur. Hac ratione v. g. femur cum tibia per varios muſculorum femoralium tendines retinetur.

Symphyſis membranoſa, ſi vel Symphyſin immediatam huc non re-

revocandam putem; manifeſte tamen oſſa cranii in ſitu retinet, inprimis in foetu & junioribus infantibus.

§. VIII.

Pauca jam de *Ligamentis* dicam. Ligamenta, Veteribus οἱ συνδεσμοὶ, nec raro τὰ νεῦρα, *nervi* (*i*), variae pro variis articulis formae, ſunt membranae fibroſae, tenaciſſimae, elaſticae, tamen flexiles ſatis, ſuum articulo motum, Enarthroſi quidem & Arthrodiae in quamcunque partem, Ginglymo autem ſolum extenſorium & flexorium, concedentes, nimium prohibentes, & luxationem avertentes; de quibus ſequentia notanda veniunt.

I°. Quod oſſa ita ligent, ut vel liberrimus eorum ſit motus: quod e. g. in articulo humeri, femoris, pedum, manuum fit; vel obſcurus tantum ſupermaneat, uti in carpo, tarſo, &c.

II°. Quod haec ligamenta, licet ſaepius articulis externe circumponantur, in nonnullis tamen interne lateant, ut in nexu femoris cum coxa, tibiae cum femore, &c. patet.

III°. Ad ligamenta etiam refero ita dictas *Capſulas*, Gallis *les ligamens capſulaires*, PLATNERO *manticulas* (*k*), quae reliquis ligamentis, ad quemdam articulum pertinentibus, circumjiciuntur, vel, his deficientibus, ut in articulo humeri cum ſcapula, oſſa immediate in nexu retinent. Hae ejusdem cum caeteris ligamentis ſunt naturae, totum articulum circumdantes. Harumque uſus eſt primo idem, qui reliquorum ligamentorum, nempe oſſa retinere & con-

(*i*) Vid. HIPPOCRATIS *de Arte*, *lib. in Oper. S.* I. *p.* 6. *reg.* 33. conf. FOËSII *OEconom. p.* 258, 9. & GORRAEI *Defin. tit.* νεῦρον.

(*k*) *Inſt. Chirurg. Rat.* §. 1096.

B

contra luxationes defendere; deïnde axungiam, de qua agam § sequenti, continere, & ſic articulorum mobilitatem admodum adjuvare. Elegans & brevis eſt GORRAEI (*l*) definitio uſus harum partium. „ *Tres ſunt ligamentorum uſus praecipui, ligandi, muniendi atque* „ *veſtiendi.*

§. IX.

His in Capſulis, ut verbo dixi, continetur *Humor articularis*, qui et Linimentum, vel Smegma articulare, vel et Axungia & Synovia dicitur, quique ſecernitur e glandulis mucilaginoſis, a COWPERO, qui easdem quam ſtudioſiſſime deſcripſit, denominatis, &, quia in articuli cavo latent, *articularibus* dictis. Haec axungia conſtat parte aquea, ſalina, & gummoſa vel terrea tali, ut rugoſitatibus, vel inaequalitatibus, & extremitatibus hamoſis careat, & quodammodo mucilaginoſa ſit; ſaporis eſt ſalſi; albumini ovorum ſimilis, nec tamen igne cogitur, ſed maximam partem evaporatur, relicta tenui quadam membranula; acido vitriolico & ſulphuris, item aceto deſtillato coagulatur ſine efferveſcentia; per ſpiritum ſalis ammoniaci & oleum tartari attenuatur; per ſpiritum vini turbatur & quodammodo coagulatur. Hujus axungiae uſus eſt oſſa, ligamenta, capſulasque lubricare, promtitudinem ad motum adjuvare, articulosque contra attritum defendere; adeoque linimenti vice fungitur. Hoc linimentum ab HAVERSIO (*m*), accuratiſſime eſt inveſtigatum & deſcriptum, unde *Haverſianum* vulgo audit; licet HIPPOCRATI quodammodo jam innotuiſſe videatur, qui *mucum* voca-

(*l*) *Defin. tit.* συνδεσμὸς *pag.* 441.
(*m*) Vid. *Obſervat. de Oſſib. Serm.* IV. *Cap.* 1, 2, 3.

vocavit (*n*). De hac caeterum axungia confer *Comment. Bonon. Inſtit.* (*o*), nec non DU VERNEY (*p*).

§. X.

Inſuper, eundem in finem, ut antea jam patuit, oſſium mobilium extrema Cartilagine tenui, laevi, aequabili, utrimque ſimpliciter incruſtata ſunt (*p*), vel in nonnullis locis inter duo oſſa cartilagine obducta communis quaedam alia interjecta eſt, inprimis in talibus, ubi attritus in motu validus datur: qualis in articulatione maxillae inferioris utraque cum cranio reperitur, *meniſcoïdes* dicta, qualis in nexu claviculae cum ſterno, quales et femur inter & tibiam *lunatae* dictae, reperiuntur. Oſſa illa, quae articulis magis minusve immobilibus inter ſe nexa ſunt, intermediis cartilaginibus communibus conjungi; v. g. Oſſa pubis, ſacrum & oſſa ilium, vertebras, ſternum, jam antea viſum eſt.

§. XI.

Haec jam de Oſſibus eorundemque Nexu dicta ſuffecerint. Non enim mihi animus eſt prolixam Oſteologiae, Syndesmologiaeque exhibere deſcriptionem; aſt pauca ſolum praeſenti ſcopo inſervientia in uſus meos adducere, quibus, tamquam fundamentis, deinde proponenda innitantur. Caetera ex ALBINO, WYTBRECHTIO, WINSLOWIO, HAVERSIO, PLATNERO, aliisque cognita ſupponere debeo.

SE-

(*n*) Vid. *de Locis in homine*, *Sect.* IV. *pag.* 411.
(*o*) Vid. *Tom.* I. *pag.* 148.
(*p*) *Malad. des Os*, *Tom.* II. *pag.* 351. *ſeqq.* *Edit. Belg.* *pag.* 297. *ſeqq.*

SECTIO II.

DE ANCYLOSI, SEU PRAETERNATURALI ARTICULORUM OBRIGESCENTIA, IN GENERE AGENS.

§. XII.

Perſpecto itaque ſano articulorum ſtatu, ad ipſam nunc ANCYLOSIN me conferam: in qua pertractanda ſeptem mihi Capita conſtitueram, ad quae ea, quae praeternaturalem Oſſium coalitionem ſpectant, eſſent reducenda. Agam autem in Prima hac Speciminis mei parte I°. nonnulla de Ancyloſeos nomine, definitione & natura; II°. de Ancyloſeos ſede: in altera forſan, alia occaſione, III°. de ejus cauſis; IV°. de illius ſymptomatibus; V°. de Ancyloſeos diagnoſi; VI°. de Ancyloſeos prognoſi; VII°. tandem de ipſius cura tractaturus.

CAPUT I.

DE ANCYLOSEOS NOMINE, DEFINITIONE, ET NATURA.

Graeca vox Ἀγκύλη, ut et Ἀγκύλωσις, derivatur ab ἀγκύλος, quod proprie *curvi* quid denotat; unde ἀγκυλόειν *incurvandi* ſenſu venit, & proinde ἀγκύλωσις *incurvationem* proprie notat in genere quamlibet. A generali autem illa ſignificatione ad Medicinam trans-

translata, & de offibus usurpata, olim quidem *offa incurvata* designabat: postea vero hoc vocabulum de *offium inter se angulum formantium mutua concretione* fuit adhibitum; dum, ubi offa coalita rectam formabant lineam, ὀρθόκωλον, τὸ κῶλον ὄρθρον, *rectus articulus*, dicebatur (*q*). Usu autem, ut fit, postea invaluit, ut idem illud vocabulum de omni *offium coalitu* sumeretur, & hodie de omni *Articuli Rigiditate* vulgo apud Medicos & Chirurgos usurpetur.

§. XIV.

Hanc Ancylosin varii vario definiunt modo: vid. AËTIUS (*r*), PAULUS AEGINETA (*s*), FOËSIUS (*t*), MULLERUS (*u*), PETIT (*v*), PLATNERUS (*w*), ne plures memorem Auctores. Harum vero definitionum nonnullae, uti v. g. P. AEGINETAE, non sufficere videntur.

Auctori definitionum Medicarum, (a FOËSIO citato ad titulum nostrum,) Ancyle audit „ *Affectus cervicis & articulorum, tendi-* „ *nes occupans & functionem impediens.* Quae tamen definitio satis verbosa ac obscura est, & proïnde melius negligitur. Cur enim *cervicem* addat, & quid per *tendines* intelligat, non omni plane dubio caret.

CEL-

(*q*) Vid. GALENUS in *Comment. in* HIPPOCR. *Lib.* III. *de Artic. text.* 96.
(*r*) *Lib.* XII. *Cap.* 42.
(*s*) *Lib.* IV. *Cap.* 55.
(*t*) In *Oecon. Hippocrat. pag.* 1.
(*u*) In *dissert. de Ancylosi pag.* 7. quae exstat in HALLERI *Diss. Chirurg. Tom.* IV. *pag.* 154.
(*v*) *Traité des Maladies des Os*, *Tom.* I. *Cap.* 15. *pag.* 285.
(*w*) In *Inst. Chirurg. Rat.* §. 1214.

CELSUS (*x*) dicit „ *recenti cicatrice contractos articulos ex humoribus infarctis & tensione quadam nervea ἀγκύλας* vocari. Quae tamen definitio mihi minus arridet, quia verbosior est, praetereaque per eam vera ancylosis, ossium puta coalitus, non denotatur.

SWIETENIUS (*y*) Ancylosin vocat „ *articuli immobilitatem cum tumore duriori.* Quae definitio nimis stricta est, & hinc non quadrare videtur; secundum eam etenim aliae immobilitates, quas tumor vel nullus, vel mollior comitatur, ancylosium numero excipiendae, & paucae tantum species huc referendae essent. Ipse praeterea SWIETENIUS sibi haud ita multum antea obloqui videtur, dicens, „ *Ablatam ergo articulorum flexibilitatem ancylosis significat,* „ *quam saepe* (adeoque non semper) *tumor praeternaturalis* „ *comitatur* (*z*): & priori loco affert exemplum ancyloseos marasmo enatae, a se observatae, in qua tumor aberat.

Vocem ἀγκύλωσιν latissimo quidem sensu ego in hac Dissertatione sumam, & mihi ea, cum nostrae Academiae nuper defuncto decore, magno scil. GAUBIO, (*a*) dicetur „ *omnis articulorum obrigescentia, motum ossium impediens.*

§. XV.

Quum itaque Ancylosis vel in partibus mollibus rigescentibus, vel in ipsis ossibus coadunatis consistat, sponte hinc profluit Ancy-

lose-

(*x*) *Lib.* V. *Cap.* 18. *N.* 28. *pag.* 257.
(*y*) In *Comm. ad. Aph.* BOERH. §. 556. *Tom.* I. *pag.* 949.
(*z*) Vid. *Tom.* I. *pag.* 607.
(*a*) *Inst. Pathol. Med.* §. 222.

loſeos in *veram* & *ſpuriam* diviſio. *Vera* locum habet, ubi articuli ob mutuum oſſium coalitum immobiles ſunt. *Spuria* dicitur, ubi articuli inter ſe nexi alia quadam de cauſſa, non coalitis oſſibus, motum amiſerunt (*b*).

§. XVI.

Jam videndum foret, quaenam tam dirae articulorum affectionis ſint cauſſae, & quomodo ad iſtam generandam plurimae ſaepe concurrant, quae tum ipſa oſſa, tum ligamenta capſulasque, cartilagines, axungiam, aliasque partes articulo vicinas afficiant; niſi prius ancyloſeos Sedi, ad quam mox accedo, paullo diutius immorari conſtituiſſem.

CAPUT II.

DE ANCYLOSEOS SEDE.

§. XVII.

Dum ſpuria Ancyloſis quotidie in N. C. articulis, in uno frequentius, rarius in alio occurrit; ejus exempla paſſim obvia memorare opus forſan inutile & infinitum foret. Hinc de ſola vera Ancyloſi hoc Capite agere neceſſe videtur. Quo in themate hunc mihi propoſui ordinem, ut, a Capite exorſus, ad reliquas deinde Sceleti partes progreſſurus ſim.

§. XVIII.

(*b*) Vid. PETIT *Traité des Maladies des Os*, *Tom.* I. *Cap.* 15. *pag.* 286. & *Comm. Lipſ. de rebus in Medic. & Scientia nat. geſtis*, *vol.* XV. *pag.* 229. coll. *Vol.* XIII. *pag.* 147.

§. XVIII.

In Capite huc quidem pertinere primo videtur *Suturarum & Harmoniarum oblitteratio*, quae in senili aetate non infrequens, cujus plurima exempla attulit aestumatissimus Praeceptor clar. ED. SANDIFORT (*c*). Quum vero haec ossa, in adulta saltem aetate, nullum absolutum per se peragant motum, hanc oblitterationem ancylosin vocare non ausim; tanto magis, quia in juniore aetate quandoque talia visa sint exempla (*d*), qualia in propia quoque ossium morbosorum Collectione possideo. Nec, priorem ob caussam, si revera detur, (qua de re, propter diversam dentium ab ossibus indolem & usum diversum, vel maxime dubito), Dentium cum suis alveolis, quam adducunt nonnulli, concretionem huc referendam censeo.

§. XIX.

Considerandа itaque omnium prima veniunt *Auditus officula*; quale tamen exemplum mihi nondum occurrit: ex eo autem, quod rarius in Collectionibus appareant, falsa mihi videretur conclusio, hanc Ancyloseos speciem plane excludendam esse; siquidem illa in ossibus petrosis recondita omnem plerumque conspectum fugiant. Huic ancylosi favere videtur analogia: quum enim eodem modo, ac alia quaedam ossa, articulentur, quum et aliis ossium morbis plane iisdem pa-

---

(*c*) In *Observationibus Anat. Path. Lib.* III. *Cap.* 8. & *Lib.* IV. *pag.* 133. & *seq.*

(*d*) Vid. celeb. PRAESIDIS *Spec. Obs. Acad. Cap.* XIII. §. 5. *N.* 3.

pateant; quidni et concretione immobilia & inutilia possent reddi, non video. Hac in opinione me confirmat GAUBIUS, adducens ancylosin eorumdem officulorum inter laesi auditus causas (*e*).

§. XX.

Manifestior multo &, rara licet, nonnullis tamen exemplis confirmata est *Cranii cum Maxilla inferiore ancylosis*, cujus, in gigantis cranio observatae, mentionem jam fecit COLUMBUS (*f*). Memoravit et hujus exemplum EUSTACHIUS (*g*). Loquuntur de simili doct. CONNOR (*h*), & PALFYN (*i*). Observavit eandem concretionem RONDELETIUS (*k*). Hujus quoque specimen possidet & descripsit clar. SANDIFORT (*l*): possidet etiam, ut mihi relatum est, hujus exemplum clar. CAMPER, in eximio suo ossium morbosorum Thesauro.

Singularis etiam est observatio de maxillae inferioris in uno latere cum cranio concretione, ubi maxilla ab altero latere erat laesa; probabiliter ab extractis, assumendi cibi gratia, dentibus: hanc suo suppeditavit ex itinere celebris COOKIUS. (*m*).

§. XXI.

(*e*) Vid. *Inst. Pathol. Med.* §. 704.
(*f*) In *Lib. de re Anatom.* XV. *pag. m.* 484.
(*g*) In *Lib. de Dentib. Cap.* XXVIII. *pag.* 90. *Ed. Leid.*
(*h*) Vid. Tr. *de stupendo Ossium coalitu, Oxoniae* 1695. *pag.* 7.
(*i*) *Beschryving der Beenderen pag.* 211.
(*k*) Vid. SCHENKII *Obs. Med. Lib.* I *de maxill. Obs.* 2. *p.* 196. *Ed. in fol.*
(*l*) L. c. *Lib.* I. *Cap.* 7. conf. *Tab.* VI.
(*m*) Vid. HAWKESWORTH, *Relation des voyages de* COOK *&c. Tom.* II. *pag.* 225. conf. *Comm. de Rebus &c. vol.* XX *pag.* 465.

§. XXI.

Caput inter & Atlantem, licet jam olim a COLUMBO observata, & l. c. memorata, ancylosis pro rarissima multis, ut et mihi, habita est: quam tamen opinionem mutavi, quoniam ultimi triennii spatio varia vidi, imo nonnulla possedi specimina, jam breviter memoranda.

Primum mihi exhibuit commilito olim conjunctissimus, jam Amstelodami praxin agens, doct. A. VAN MOERBEEK, in quo atlas cum uno occipitis condylo coaluerat. Alterum, quod jam in collectione sua eximia asservat doct. A. LEDEBOER, Poliater inter Leidenses experientissimus, quem mihi faventem veneror amicum, erat in cranio edentuli, cujus sinister ossis occipitis condylus cum atlante concreverat. Simile nunc possidet clar. Praeceptor SANDIFORT; ut et quartum, in quo atlas totus fere cum occipite junioris (ut omnes adhuc praesentes dentium alveoli, & sutura frontem dividens, docent,) miro modo ita coaluit, ut festinanti oculo vix pateat, & congenitam labem ferme putares. Quintum jam servat vir amicissimus doct. J. BLEULAND, Poliater Goudanus, in quo os occipitis introrsum in cranium fere ad sesquipollicis altitudinem immersum est, quae fovea atlantem, cum occipite concretum, recipit. Sextum, pariter egregium, asservat amicus nobil. A. J. VAN DOEVEREN, Gualtheri filius, hac in Academia Medicinae incumbens, in quo atlas non tantum cum reciprocis condylis occipitis coaluit; sed et per exostosin, e sinistra ossis occipitis parte enascentem, prope os mammillare, ibique latio-

rem,

rem, deinde ſenſim attenuatam, & ad proceſſum atlantis ſiniſtrum tendentem, eumque cum capite ita connectentem, firmius concrevit. Hoc mihi ſpecimen deſcribendum atque delineandum rogavi, cui petitioni nobiliſſimus poſſeſſor perhumaniter ſatisfecit; quapropter ejus iconem hic addendum curavi (*n*). Os occipitis etiam cum atlante coalitum in Muſeo HOVIANO mihi clar. BONN exhibuit. Aliud ſimile poſſediſſe clar. SNIP, videre eſt in catalogo ejus Muſei A°. 1771. publice diſtracti p. 26. N°. 28.

§. XXII.

Minus certe frequenter occurit *Cranii cum duabus Vertebris coalitus*, cujus tamen exiſtentiae pariter favent obſervationes. Hujus ita exemplum exſtat in elegantiſſimo Rerum naturalium Regis Galliae Muſeo (*o*), in quo Epiſtrophes, luxationem paſſae, dens vix trium linearum ſpatio ab Atlantis arcu diſtat. Poſſidet et hujus ſpecimen doct. BLEULAND.

Eximia abhinc brevi tempore forte fortuna mihi ſeſe obtulit, jamjam deſcribenda, cujusque iconem adjunxi (*p*), talis ancyloſis. Hoc in exemplari firmiter cum cranio, ad utrumque oſſis occipitis, ſiniſtrum inprimis, condylum coaluit Atlas, & cum hocce Epiſtrophe. Haec vertebra ſuis tuberculis ſuoque dente e reciprocis atlantis ſinubus, ad latus praecipue ſiniſtrum, adeo receſſit, ut hoc in latere totus, facta degeneratione, atlas excreſcens,

(*n*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* I.

(*o*) Vid. *l'Hiſtoire Natur. avec la deſcription du Cabinet du Roy, par* M. M. DE BUFFON & DAUBENTON, *Tom.* III. *pag.* 41. *N°.* 200. Edit. in 4to.

(*p*) *Tab.* I. *Fig.* II. & III.

ſcens, cum epiſtrophe in unam coalitus maſſam, conſpiciatur. Dentis inſuper epiſtrophes articularis ſuperficies leviter convexa, excreſcens, reciproco atlantis ſinui reſpondet, & cum eo concrevit, licet rimam (qua de cauſſa, latet) contraxerit; latus autem dentis dextrum occipitis condylo dextro adjacet. In hoc autem ſpecimine, ſapienti mirandoque Naturae auxiliatricis conſilio & opera, ulterioris receſſus luxationis harum vertebrarum praevertente cauſſam, parti dextrae occipitis, ſpinae epiſtrophes repondenti, ſinus quaſi novus articularis laevisque eſt impreſſus; ita ut egregie hic ſuſtentet vertebrae ſecundae proceſſum ſpinoſum, eo cum admirabili effectu, ut incipientem jam & ulterius augendam canalis medullae ſpinali recondendae dicati coarctationem, & inde, ex colliſa illa medulla & compreſſis nervis alioqui neceſſario orituram, paralyſin totius corporis praecaverit. Ita denuo Natura in hoc ſingulari admodum exemplo, uti illa toties aſſolet, mortis tela obtudit: dum certe homo, qui huncce morbum vivens fuit paſſus, uti ex firma apparente ancyloſi, nec non impreſſa memorata occipiti fovea, abunde liquet, per aliquod temporis ſpatium poſt factam luxationem ſupervixiſſe debuit.

Ab hac itaque luxatione ſummarum vertebrarum, licet a priori id concludendum videretur, certum non eſt, per enatam a medullae compreſſione paralyſin indubitabile imminere fatum; quemadmodum ex memoratis caſibus, ut et ex eo, quem SWIETENIUS (q) memoravit, ſatis demonſtratur facile. Cauſſa in eo eſſe praecipue videtur, quod primae cervicis vertebrae caeteris longe ampliorem arcum

(q) in *Comm. Tom.* I. *pag.* 253.

arcum majusque foramen habeant, adeoque liberiorem medullae concedant ſedem; uti et nervorum viae in hiſce deprehenduntur ampliores, quam in reliquis.

Occiput rarius *cum pluribus Vertebris* concreſcit. In catalogo tamen Collectionis clariſſimi olim Amſtelodamenſi Anat. & Chir. Profeſſoris F. SNIP ſupra jam memorato, capitis cum ſex vertebris coaliti mentionem pag. 28. N°. 83. factam invenio. Quod ſpecimen ei a doct. LEDEBOER commodatum dein ad ſuum poſſeſſorem rediit.

Oſſis occipitis cum magna ſpinae parte, & hujus cum coſtis, in rhachitico concretionem obſervavit J. S. ALBRECHT (*r*).

§. XXIII.

Inſolita magis eſt *ſolius Atlantis cum Epiſtrophe concretio*, quam tamen vidit RIOLANUS, monente J. PALFYN (*s*). Hujus exemplum contemplari mihi licuit, eximium ſane, in quo per callum, a fracto ad partem dextram & anteriorem atlante concrevit epiſtrophe, tum ope proceſſuum transverſorum adſcendentium & deſcendentium ac epiſtrophes dentis, tum ope corporum ipſorum: hoc aſſervat, & mihi, pro ſolita erga me benevolentia, deſcribendi & delineandi (*t*) copiam fecit clar. G. VAN DOEVEREN, Praeceptor aeſtumatiſſimus. Hoc in ſpecimine id quoque valde notandum, quod ante dextrum proceſſum atlantis transverſum conſpi-

(*r*) Conf. *Acta Phys. Med. vol.* VIII. *pag.* 452. *ſeqq. Tab.* IX. *fig.* 3.

(*s*) *Beſchryving der Beenderen pag.* 315.

(*t*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* IV.

ſpiciatur magna ſatis eminentia, quae primo intuitu callus eſſe videtur, diligentiori autem examine apparet revera eſſe globus plumbeus, in hoc oſſe, quaſi thecae calloſa materia formatae, firmiter & pulcre incluſus, qui quidem, directo itinere, olim injectus ſclopeto videtur fuiſſe. Supervixit aeger quoque ſine dubio, qui illum recepit, uti docet calli firmitas, & ancyloſis inde nata, variis locis has vertebras coadunans.

E quo ſpecimine patet, ubi ſimilis eo in loco, quod tamen rarum, occurrit fractura, hanc ancyloſin tantum non ſemper debere occurrere; eumque ſane, qui calli eo in loco luxuriem oſſiumque coalitum impediret, magnum in arte fore Apollinem. Mirum quoque eſt, in tali caſu, oborta paralyſi, non mox inſtare fatum, dum vix & ne vix quidem nobiliſſimae, & ad vitam ſummopere requiſitae, partes a laeſionibus poſſunt manere liberae.

§. XXIV.

Vertebrarum aliquot cervicis caeterarum, licet non frequentem, haud tamen inter rariſſimas vidi recenſendam ancyloſin, ex quo morborum Oſſium diligentiorem inquiſitionem feci; imo hujus degenerationis nonnulla, ordine ſibi ſuccedentium, obſervavi exempla. Aſſervat quoque in ſuo Muſeo Anatomico horum egregia ſpecimina aeſtumatiſſimus PRAESES, memoratque ſimile RUYSCHIUS (*u*).

§. XXV.

(*u*) In *Obſerv. Anat. Obſ.* 8. *Tom.* I. *pag.* 17.

§. XXV.

Lumborum autem, quales jam memoravit diligentissimus olim ille Amstelodamensis Anatomicus FR. RUYSCHIUS l. c., & *Dorsi Vertebrarum*, quarum et ipse varias asservo, ancyloses toties vidi, ut omnem ferme superent numerum: quas singulas enarrare si vellem, verbosa serie benevoli Lectoris attentionem nimis detinerem, vixque mihi sufficeret volumen. Quaedam tantummodo insigniora specimina, ab Auctoribus exposita, huc adduxisse sufficiat. BONETUS (*v*) historiam tradidit Militis, qui cum aliis pugnans nunquam corpus inflectebat, sed semper erectus gladium vibrabat; in cujus cadavere vertebras lumbares, linea quidem distinctas, omnino tamen nativa symphysi coalitas deprehendit expertissimus Chirurgus L. BAILY. In sene paene centenario novem postremae dorsi vertebrae coalitae memorantur, ex J. B. DU HAMEL (*w*). De ancylosi autem vertebrarum conferri omnino itidem meretur RUYSCHIUS (*x*). De vertebris etiam a gibbositate connexis vid. doct. à ROY, Medicus nunc Amstelodamensis egregius (*y*). De vertebris dorsi coalitis, & in circulum recurvatis, conferri meretur RUYSCHIUS (*z*). Unam quoque prae-

cae-

(*v*) In *Sepulchr. Anatom. Lib.* IV. *Sect.* 6. *Obs.* 4. *pag.* 429.

(*w*) In *Act. Erud. Lips. anno* 1703. *pag.* 259.

(*x*) In *Thes. Anat.* VI. *N.* 12. *art.* 2.

(*y*) In *Diss. de Scoliosi L. B.* 1774. *pag.* 73. *seq.* conf. G. COOPMANS in *Dissert. de Cyphosi, Fran.* 1770 *ed. pag.* 7. *seq.*

(*z*) In *Obs. Anat. Chirurg. Obs.* 67. *Tom.* I. *pag.* 87. *Fig.* 54, 55. Cf. *Casal. Rar. Tom.* I. *pag.* 172.

caeteris, quas possideo, eximiam hic memorare liceat ancylosin talem, mihi a doct. LEDEBOER donatam: constat ea quatuor dorsi vertebris sinistrum latus versus incurvatis, ibique per processus articulares, pro parte etiam per spinosos, & in dextro latere eodem pariter modo, licet debilius, coadunatis. Corpora a dextro latere hiant, in sinistro coaluerunt. Inferior tantum vertebra libera est & mobilis, a reliquis tamen separari nequit, ob processum adscendentem sinistrum, descendenti superioris vertebrae ab exteriore pare firmiter circumdatum. Insuper vertebrae supremae processus adscendens dexter & inferioris sinister, ut in his casibus sit, in majorem latitudinem expanduntur.

Ut autem pateat, in cyphosi saepe cartilaginem corporibus vertebrarum intermediam aboleri, eaque tunc coalescere in unum quasi & continuum os, aliud hic memorandum censui, & delineandum exhibui (*a*) specimen. Constituunt hoc duae vertebrae dorsales, itidem per processus suos articulares & spinosos concretae; sed et, quod singulare, corpora earum ita coaluerunt, ut a posteriore parte satis crassa, antrorsum sensim instar cunei imminuantur, ita ut ad anteriorem partem vix dimidium crassitiei solitae habeant. Ad latera autem corpus ita inaequale est, ut carie affectum fuisse videatur. Horum plura qui cupit, adeat P. POTTII (*b*) nuper editum pulcerrimisque figuris ornatum opusculum, in quo confirmat

(*a*) *Tab.* II. *Fig.* XV, XVI.

(*b*) *Remarks on the useles state of the lower Limbs, in consequence of a curvature of the Spine, Lond.* 1782 *8vo. Tab.* I. quae cum quodam ex mea Collectione exemplo egregie convenit.

mat ſuas de impotentia artuum inferiorum ex curva ſpina enata, per fonticulorum applicationem, obſervationes paucos ante annos promulgatas (*c*).

Notandum autem, raro, ſi unquam, perfecte oſſificari cartilaginem corporibus vertebrarum interjectam. Nonnullis in ſpeciminibus, in quibus id factum ab exteriore ſuperficie colligebam, conſilio clariſſimi Bonn, Anat. & Chirurg. Prof. Amſtelaedamenſis, ſerrae ope diviſis, contrarium vidi. Hoc ut pateſcat, ſequens exemplum afferam. Conſtat hoc e duabus dorſi vertebris per proceſſus ſpinoſos & articulares unitis: corpora ab exteriore parte per dictae cartilaginis oſſificationem coalita apparent; ſerra autem diviſa omnia coadunata ſeſe oſtendunt, excepta media illius cartilaginis parte, ubi hiatus quidam relinquitur. Hujus partem ſiniſtram icone delineatam propoſui (*d*). Forte et idem in modo memorata Boneti hiſtoria locum habuit. De vertebris etiam lumborum per ſymphyſin plane coalitis agit Ruyschius (*e*).

§. XXVI.

Non infrequenter etiam *ultimae Lumborum Vertebrae cum Oſſe Sacro* obſervatur coalitus, qui tum per ipſa corpora coadunata, tum per proceſſus, quovis modo fieri obſervatur. Hujus generis quaedam ſpecimina memorata exſtant in ill. Buffonii *Hiſt. Natur.* (*f*).

Quo-

(*c*) Conf. quae ex Morando habet Palfyn, *Beſchryving der Beenderen pag.* 307.

(*d*) *Tab.* II. *Fig.* XIV.

(*e*) In *Obſerv. Anat. Obſ.* 8. *Tom.* I. *pag.* 17. Conf. quae ex Diemerbroekio habet Palfyn l. c.

(*f*) *L. c. pag.* 43. *N.* 218, 219, 220, 221.

Quoniam autem processus transversales ejusdem vertebrae saepius cum osse sacro coalescunt, plerumque in eo caussa videtur, quare toties ossa Sacra, quatuor naturaliter foraminibus instructa, quinque ab utroque latere gaudentia deprehendamus; in quibus saepe deperdita per macerationem cartilago intermedia, & processus spinosus a sequenti distans, nec non saepe et linea, quae ad latera supremi foraminis conspicitur, pristina separationis vestigia praebent. Tale os sacrum quinque foraminibus instructum vidit COLUMBUS (*g*), & descripsit Anatomicorum Princeps B. S. ALBINUS (*h*), nec non aestumatissimus Praeceptor clar. G. VAN DOEVEREN (*i*). Horum quoque plurima possideo.

Hinc et derivandum, quod aliquando occurrant ossa Sacra, ab uno latere, cum processu transverso ultimae lumborum vertebrae confluentia, ibique quinque foraminibus donata; dum in opposito latere processus vertebrae transversus non degeneratus, & quatuor tantum in illis foramina conspiciuntur. Hujusmodi os sacrum descripsit & icone illustravit ALBINUS (*k*). Talia etiam nonnulla, & quidem caetera inter unum, quod praeterea rariore vitio, nempe scoliosi, insigne est, ego asservo.

Non tamen alterutrum in omnibus hujus speciei concretionibus fit; contrarium enim ex propriae Collectionis meae patescit speciminibus morbosis.

Raro

(*g*) Vid. *l. c.*
(*h*) In *Annot. Acad. lib.* IV. *Cap.* 11. *Tab.* VII. *Fig.* 4.
(*i*) In *Spec. Obs. Acad. Cap.* XIII. §. 12.
(*k*) *L. c. fig.* 5.

Raro licet plures *Vertebrae cum Sacro osse* coalescant, ancyloseos tamen, inter plures vertebras gibbositatem constituentes & os sacrum, exemplum exstat in dicto Regis Galliae Museo (*l*). Haud ita diu etiam egregiam trium inferiorum vertebrarum lumbalium cum osse sacro, per processus inprimis articulares, ancylosin inveni. In qua autem id singulare notandum est, quod ultimae vertebrae & penultimae corpora per spinam ventosam plenarie coaluerint, dum reliquae corporum superficies reciprocae, per cartilaginis intermediae jacturam, hiare deprehenduntur. Apud S. BLANCARDUM (*m*) depictum videmus os sacrum, quod ex figura cum ultima lumborum vertebra concretum videtur; qua tamen de re nulla in explicatione fit mentio: hinc itaque prona est conjectura, aut os sacrum non satis distinxisse BLANCARDUM, aut figuram perverse esse delineatam; quale in pristinorum Anatomicorum libris non raro occurrit vitium.

§. XXVII.

Haud raro etiam unum alterumve *Coccygis ossiculum* concrescit *cum osse Sacro*, sive quod cartilago intermedia pereat senimque oblitteretur, aut ossescat; sive quod processus adscendentes & descendentes; sive, quod longe frequentius, processus laterales coccygis ossi sacro jungantur. Hinc et saepe fit, ut quinque ab utroque, vel ab alterutro latere, in osse sacro foramina conspiciantur (*n*).

Et

(*l*) Vid. *l. c. pag.* 43, *N.* 219.
(*m*) In *Anat. Tab. XLIX. Fig.* 11.
(*n*) Vid. PALFYN *Beschryving der Beenderen pag.* 334.

Et hinc facilis est conclusio, posse dari ossa sacra sex, vel et pluribus foraminibus instructa, ubi nempe os sacrum simul cum una pluribusve vertebris, unoque pluribusve coccygis ossibus procrescentibus coalescit. Caeterum ossis sacri cum uno coccygis ossiculo, aut et simul cum ultima lumborum vertebra coaliti nonnulla penes me sunt exempla.

Rarius autem *os Sacrum cum tota Coccyge* concretum deprehenditur, cujus tamen etiam exempla possideo.

§. XXVIII.

Haud quoque *sola totaque Coccyx* coalita frequenter occurrit, cujus tamen specimen clar. PRAESES possidet, aliudque mihi in caeteris ostendit clar. LUCHTMANS, Praeceptor meus in Acad. Trajectina aestumatissimus.

§. XXIX.

Licet non frequens sit *Vertebrarum cum Costis* concretio, non tamen plane inaudita est. Hujus aliquot hinc inde specimina occurrunt apud RUYSCHIUM (*o*), A ROY & COOPMANS (*p*). Hujusmodi etiam concretiones passim videre mihi licuit, in quibus et aliquot vertebras, nonnullis utrimque cum costis concretas, quas asservat doct. LEDEBOER. Ipse raram servo inter duas

(*o*) In *Observ. Anat. Obs.* 8. *Tom.* I. *pag.* 17.
(*p*) *Diss. cit.* Nec non in *Hist. Natural. c. pag.* 42. *N.* 212, 213.

duas dorſi vertebras coſtamque dextram ancyloſin, in qua id notandum, quod vertebrae penitus liberae ſint, exceptis lateribus; ubi corpora per laminam oſſeam ita junguntur, ut loco cartilaginis corporibus intermediae ſpatium vacuum relinquatur: qua lamina in dextro latere procreſcente totum coſtae cum inferiori vertebra articulatae, adeoque coalitae, capitulum tegitur. Hujus concretionis iconem Diſſertationis hujus calci adjungere animus eſt (*q*). Aſſervo & novem dorſi vertebras, cum coſta una dextra coalitas, & veſtigio duarum ſimilium disruptarum in dextro, uniusque in latere ſiniſtro.

Hujus concretionis in gibboſis frequenter obſervandae datur occaſio, ejusque quaedam in talibus exempla mihi oſtendit doct. BLEULAND, plenius nunc brevitatis cauſſa non deſcribenda. Memorare autem liceat duas Scolioſes, quas nuper mihi comparavi, quae breviter deſcribantur, dignas. Prima ex ultima dorſi tribusque lumborum vertebris conſtat, in dextrum latus inſigniter flexis, materia oſſea ad corpora inter ſe invicem, licet non perfecte, coalitis, & a poſteriori ad ſpinas proceſſusque articulares tantum non omnino concretis: cum ſuperiori praeterea vertebra plenarie coaluit coſta ſiniſtra, ob incurvationem ſpinae ſequentes fere vertebras attingens. Alterum ſpecimen ſeptem dorſi vertebrae conſtituunt, magnam partem inter ſe coalitae; cum qua ſpinae parte tres ad dextrum latus, quarum duae disruptae, una tantum ad ſiniſtrum, confluxerunt coſtae. Cyphoſin etiam e quatuor

(*q*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* V. & VI.

tuor dorſi vertebris coadunatis firmiter, una cum duabus lateris ſiniſtri coſtis, eximiam ſane, aſſervat clar. PRAESES.

§. XXX.

Rarius certe occurrit *Coſtarum aliquot concretio*: quam immerito huc referre nolunt nonnulli, dum tamen tali coalitione liber & abſolutus coſtarum motus impeditur. Haec concretio ſaepe a callo oritur, qualem in Collectione ſua poſſidet clar. BONN. Ejusdem non a callo natae exemplum mihi oſtendit doct. LEDEBOER. Hanc ancyloſin, in trunco hominis ſcolioſin, cyphoſin & lordoſin paſſi, mihi quoque monſtravit clar. SANDIFORT.

Rariſſimam concretionis binarum dextri lateris coſtarum ſpeciem adhuc memorabo. Harum coſtarum inferior ſuperiora verſus ita eſt incurvata, ut cum ſuperiore prope ſinum alterum per exoſtoſin concreverit, & vix capitulo ſuo ad ſuam vertebram pertigiſſe videatur. Hujus coſtae caput ſupra ſuperiorem eminet, duosque a parte interiore praebet ſinus, qui totidem recipiendis coſtis videntur deſtinati; adeo ut veroſimillimum ſit, hoc ſpecimen e cadavere quam maxime difformi eſſe oriundum. Eximium hoc ſpecimen, a celeberrimo PRAESIDE mihi benevole ſuppeditatum, figuris illuſtravi (*r*). Nec poſſum, quin memorem egregium, quod nuperrime mihi ſeſe obtulit, ſpecimen, duas coſtas dextras inferiores in medio magnam partem coalitas exhibens. Caeterum ſinus ad par-

(*r*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* XI. & XII.

partem internam apparet, ut videtur, a vasis intercostalibus, quae hanc ancylosin e senili corpore oriundam docent. De PROTOPHANE Magnesio narrat PAUSANIAS (*s*), costas in cadavere non fuisse discretas, sed pro illis unum fuisse os continuum ab humeris ad costas spurias. Duas tresve costas connexas vidit COLUMBUS (*t*). Tredecim utrimque costas, quarum decima tertia cum duodecima confluxerat, vidit RIOLANUS (*u*). Costas etiam tres concretione a se mutuo inseparabiles vidit FONTANUS (*v*). Costas binas in uno latere coaluisse, bis observavit RUYSCHIUS (*w*).

§. XXXI.

Huc refero costam bicipitem, qualem possideo & infra delineandam curavi (*x*). Hanc pro costa duplici maximam partem, ferme usque ad cervicem concreta, habeo; eo magis, quoniam duarum ferme costarum latitudinem habet. E media suprema hujus parte exostosis exsurgit. Similis costae verbo mentionem facit ALBINUS (*y*). Referri et huc potest costa bifida, quae e duabus costis magnam partem coalitis, ad finem autem adhuc separatis, concrescere simili modo posse videtur. Talem autem non semper, imo rarius e dua-

(*s*) Vid. *Graeciae descriptio*, *lib.* I. *pag.* 86. *seq.* *Edit.* J. KUHNII.
(*t*) Vid. *de Re Anatom. lib.* XV. *pag.* 485.
(*u*) Conf. PALFYN *Beschryving der Beenderen pag.* 339.
(*v*) Vid. *ibid. pag.* 351.
(*w*) Vid. *Observ. Anat. Obs.* I. *pag.* 14.
(*x*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* XIII.
(*y*) In *Annot. Acad. L.* II. *Cap.* 13.

duabus costis conflari, patet tum ex eo, quod ab ipsa jam nativitate aliquando tales costae reperiantur, quod manifestissimo in foetus vix editi cadavere, exercitiis anatomicis destinato, hyeme penultima mihi patuit; tum ex eo, quod similem, ex adulto desumtam, possideam, in quo caput & dimidia costae pars solito latior non est, extremum autem duplicem ferme costam latitudine aequat. Hujusmodi plures vidi; & idem judicandum videtur de illo specimine, quod habet ALBINUS (z); item de alio, quod in promptu habeo, ad finem insigniter latescente, & duplici sinu pro duplici, ut videtur, cartilagine instructo.

Fecit et clar. LUCHTMANS singularem costam mihi describendi & figura illustrandi copiam (a), quae simul biceps & bifida est, e foetus trunco desumtam: in latere autem sinistro, in quo reperitur, duodecim tantum costae deprehenduntur, in opposito vero tredecim. Haec costa cum duabus superioribus dorsi vertebris (adsunt enim tredecim) articulatur. De Costa bicipite & bifida conferri meretur Praeceptor aestumatissimus clar. VAN DOEVEREN (b). Binas pereximias quoque e celeberrimi PRAESIDIS collectione hic adjungere non inutile videtur observationes. Primam Sceleton constituit virile, cujus sexta & septima costa sinistra, sursum numerando, in medio binis in locis coaluerunt firmiter; & in superiore septimae & inferiore parte octavae reciprocae dantur eminentiae, quodammodo

(z) In *Ann. Acad. lib.* II. *Tab.* VII. *fig.* 8. Conf. *Cap.* 13.
(a) Vid. *Tab.* I. *fig.* IX.
(b) *Spec. Observ. Acad. Cap.* XIII. §. 10.

do planiformes; octava porro ſeptimae ita propinqua eſt, ut muſculos intercoſtales aut nullos, aut exiles admodum fuiſſe dixeris, quae diatheſin ad ancyloſin conſtituunt. Non mirum ergo, thoracem hinc ab uno latere eſſe deformem.

Altera e juniore corpore eſt petita. In infantis nempe recens nati ſceleto, praeter deficientem hic illic in cranio oſſeam ſubſtantiam, pedem dextrum miro modo intortum, & ſpinam bifidam, id notandum, quod duodecim in dextro, tredecim vero in ſiniſtro latere adſint coſtae, & in hoc quidem latere tertia ad partem mediam inferiorem emittat exoſtoſin acuminatam, triangularem, ſuperne latiorem, inferne acutam. Eidem coſtae duae a ſterno accedunt cartilagines: quinta & ſexta pro magna parte coaluerunt.

§. XXXII.

Non ſaepe concreſcunt *Coſtae cum Sterno*, quod certe mirandum, dum motus coſtarum ſuperiorum non ita validus eſt. Hujus interim concretionis, qua coſta prima dextra cum parte ſuperiore oſſis pectoris in unum omnino abiit, exemplum ſervo & iconem dabo (*c*).

Lubet et hic ſingularem hujus generis memorare ancyloſin, quae conſtat media & inferiore ſterni parte, jam in unum os concretis, & quinta penultimaque coſta lateris ſiniſtri vera, (quae et inter ſe per eandem oſſificationem, loco inter cartilagines intermedio, firmiter coaluerunt), per cruſtam oſſeam cartilaginibus ſupernatam, e qua car-

(*c*) *Tab.* I. *Fig.* X.

cartilagines maceratione perierunt,) firmam inter se ancylosin passis; quale certe specimen nequaquam e frequentissimis est.

Costarum binarum superiorum cum sterno coalitus reperitur in dicto Regis Galliarum museo (*d*). Similem asservat in egregia sua ossium morbosorum Collectione (e qua hoc cum aliis nonnullis deinceps memorandis humanissime mihi suppeditavit clar. R. FORSTENIUS Professor Harderovicensis) in quo volumine auctae, & crusta ossea tectae, sunt costarum extremitates anteriores. Sinus claviculares in sterno ampli sunt admodum, solito magis excavati. Sinum jugularem opplet notabilis exostosis. Costae caeterum sanae sunt.

Silentio hic premere nequeo TH. SCHWENKII (*e*) observationem de costarum cartilaginibus osseis, immo ossibus durioribus & latioribus, ita ut thorax scutum osseum referret (*f*).

§. XXXIII.

Dictis multo rarior est, quem clarissimus VAN DOEVEREN possidet, *totius ferme Thoracis in unum quasi os confluxus.* Hoc specimen, quod mihi describendum & depingendum benevole dedit celeb. Praeceptor, sequenti ratione sese habet (*g*). Undecim dorsi vertebrae per laminam osseam quoad corpora concreverunt; & nonnullae locum pristinae cartilaginis intermediae ostendunt, aliae non

(*d*) *l'Hist. Natur. l. c. N.* 211, *pag.* 42.
(*e*) Vid. *Rari Casus Explic. Anat. Med. pag.* 26.
(*f*) Exstat etiam R. A. VOGEL *programma de Asthmate singulari ex Cartilag. Costarum Ossescentia, Gott.* 1773, quod videre desidero.
(*g*) Vid. *Tab.* I. *Fig.* VII. & VIII.

non item. Hac lamina offea etiam correspondentes undecim utrimque coaluerunt coftae: cum coftis autem non plenarie quidem concrevit fternum, cujus tamen cartilagines, ut facile in Tabula I. videbit Lector benevolus, magnam partem offea crufta tectae funt, ut in fingulari patet figura, qua Sternum, ob loci anguftiam, imminuta magnitudine, & a coftis feparatum exhibetur.

§. XXXIV.

Jam ad *Ancylofin offis Sacri cum alterutro Innominato* progredior, quae quidem rara admodum non eft: eam enim jam memoravit COLUMBUS (*h*). Haec autem vario modo, vel a ligamentis, vel a cartilagine in os verfis, aut et hac tota pereunte, quorum omnium exempla poffideo, fieri folet. Hujus ancylofeos brevi temporis fpatio plurima, viginti ad minimum, obfervavi fpecimina. In caeteris autem unum poffideo, jam defcribendum, additisque iconibus illuftrandum (*i*). In hoc, praeter duorum offium plenarium confluxum & fpinam ventofam offis innominati, ligamentum facro-ifchiadicum breve, fi non totum, (quod quia disruptum eft, aegre affirmaverim,) magnam faltem partem offificatum, totum os facrum cum annexo innominato multis ab interiore exoftofibus infigne; & in offe innominato oblitteratum ferme (a luxatione certe femoris) folitum cavum articulare, novumque jam mediante Natura formatum acetabulum confpiciuntur. Pelvis perparva fuit, & virilis videtur.

Ex

(*h*) *L. c. pag.* 485.
(*i*) Vid. *Tab.* II. *Fig.* XX. & XXI.

Ex hoc praeterea osse morboso, ut et aliis multis, clare patet, quantum errent illi, qui femoris luxationem negare ausint.

Ancyloseos hujus exemplum etiam possidet clar. R. FORSTENIUS, in quo os sacrum cum solo posteriore & inferiore Ischii tubere coaluit, caeterum ab eo separatum. Hujus quoque similia specimina asservat clar. PRAESES.

§. XXXV.

Aliquando coalescit *utrumque Coxendicis os cum Sacro*: quale celeb. PRAESES possidet, & habuit RUYSCHIUS (*k*). Innominatum utrumque cum osse sacro concretum, cui et quaedam vertebrae junguntur, in dicto Regis Galliae museo exstat (*l*). Asservat et clar. BONN specimen, in quo quinque lumborum duaeque dorsi vertebrae cum osse sacro, idque cum innominato utroque, concreverunt, quod mihi conspiciendum Vir clar. perhumaniter exhibuit (*m*).

Varias itidem ossis Sacri cum utroque innominato concretiones possidet, mihique exhibuit contemplandas doct. LEDEBOER, in quarum una a tubere utriusque ossis Ischii lata planaque exostosis superiora versus tendit, in superiore parte contractior. Anne forsan haec a sustentaculo, ad facilitandum progressum, durante vita, adhibito, fuit enata? Ipse quoque varia hujus coalitionis exempla, immo et simul cum sacro concretam vertebram, asservo.

Egre-

(*k*) Vid. *Catal. rar. Tom.* I. *pag.* 177.
(*l*) Vid. *l'Hist. Nat. l. c. pag.* 43. *N.* 220, 221.
(*m*) Conf. *Acta Societ. Roterod. Tom.* III. *pag.* 279.

Egregiam porro afſervat ancylofin clar. R. FORSTEN, cujus hanc defcriptionem dedit: „ Superior Sacri offis pars cum Innominatis GALENI lamina quafi offea plane eft conferruminata, ita quidem, ut ne veftigium unionis fuperfit, dum interim margines offis facri, tubera pofteriora illorum fufcipientes, liberi plane fint in utroque latere. In hoc fpecimine porro notabile eft, quod pubis offa, ad diftantiam trium ferme linearum, a fe invicem fint feparata, deficiente plenarie, quae naturaliter interpofita eft, fubftantia, quodque os pubis dextri lateris elatius ad diftantiam ferme pollicis fit pofitum, quam pubis os finiftri lateris (*n*). Nimis obfcura funt folita criteria, quam ut certo determinare poffim, mafculinum, an foemininum fit hoc fpecimen". Ipfe exemplum ferme fimile afſervo.

Ex fingulariffimo hoc ftatu morbofo patet evidentiffime, offa haec pubis, ante factam Ancylofin, neceffario inter fe maxime mobilia debuiffe apparere: unde haecce Obfervatio multum videtur illuftrare celebratam illam quaeftionem obftetriciam, num Offa Pubis in partu quandoque mobilia poffint fieri, nec ne? de qua prae caeteris confuli poterit clar. Praeceptoris SANDIFORTII Differtatio inauguralis (*o*) & modo citatus celeb. BONN commentarius.

§. XXXVI.

(*n*) Vid. *Tab.* II, *Fig.* XIX.

(*o*) *De Pelvi ejusque in partu dilatatione*, L. Bat. 1763. invenienda quoque in celeb. Viri *Thefauro Diff. &c. Tom.* III. *p.* 169.

§. XXXVI.

Infrequens plane (inauditam ferme dixerim,) eſt oſſium Pubis inter ſe coalitio, cui tamen favet analogia e brutis deſumta (*p*): hujusque ancyloſeos (*q*) pauca tamen in homine memorantur exempla. Una memoratur a clar. SANDIFORT (*r*), quam ab oſſificatione ligamenti oſſa pubis ab interiore nectentis concretione factam fuiſſe, alibi (*s*) indicavit.

Simile ferme, quoad externam faciem, exemplum ipſe poſſideo, in quo et coccygis officulum cum ſacro oſſe coaluit, & oſſa pubis eodem modo concreverunt: dolendum autem eſt, dextrum os innominatum, quod cum ſacro non concreviſſe videtur, disruptum, adeoque propter exoſtoſis, oſſa pubis unientis, disruptionem oſſa pubis a ſe invicem eſſe ſeparata: alterum os, ſcilicet dextrum, non poſſideo. Haec praeterea pelvis inſigniter incurvata fuit, docente conjugata ejus.

Poſſideo et os innominatum, cum ſacro non coalitum, in quo lamina oſſea os pubis ab anteriore obducens ad locum, ubi alteri pubis oſſi acceſſit, disrupta apparet: in quo oſſe a ſuperiore profunda fovea conſpicitur, unde ferme cariem, fracturam, aut alium quemdam morbum praegreſſum dixeris.

Ra-

(*p*) Oſtendit mihi tales clar. BONN, ipſe ex equo ſumtam aſſervo, hic non deſcribendam.

(*q*) An haec concretio oſſium pubis ad ancyloſin veram referenda ſit, ſatis ex definitione data liquet. Cl. BONN. in *Act. Soc. Roterod. tract. c.* ad ancyloſin quidem non refert, quoniam alio, quam antea ego feci, modo oſſium Syntaxin dividit, & oſſium pubis nexum ad articulum non refert.

(*r*) In *Obſerv. Anat. Pathol. Tom.* II. *Cap.* 6.

(*s*) *Ibid. Tom.* IV. *Cap.* 10.

Rarior multo est *Ossium Pubis per veram Cartilaginis ossificationem concretio*, nec (quod sciam) a quopiam memorata. Novi equidem, a clar. SIEBOLD, Synchondrotomiam instituente, ossa pubis, ob osseam in parturiente synchondrosin, quam dissecare conabatur, cultro dividi non potuisse, sed serram in auxilium adhibendam fuisse: id autem pariter novi, nullam mentionem fuisse factam, an tota cartilago ossea fuerit, an callus ei tantummodo adnatus, aut an punctulis tantum osseis instructa, an unice solito durior fuerit cartilago? adeoque hinc ancylosin enasci posse, unice concludi posset. De hoc singulari casu consuli debet clar. RICHTER (*t*).

Attamen, tali modo concretionem ossium Pubis locum habere nunquam, nemo ex dictis concludat: contrarium etenim ex eximio, quod me possidere gestio, specimine evidenter demonstrare possum; quod adeoque tum scripto, tum delineatione (*u*), exhibere apud animum constitui. Hoc suppeditat Pelvis muliebris, qualem esse tum ex tota figura, tum ex mensuris, quas in sua Dissertatione (*v*) memoravit amicitia mihi junctus doct. Practicus Amstelodamensis J. P. MICHELL, evidenti patet indicio. Haec pelvis insuper valde incurvata est, quod dum Lectori Benevolo ex ipsis, quas huic tractatui adjungam, figuris sponte patescet, hic demonstrare alienum foret. Est praeterea scorbutica vel venerea labe insignis, quod tum ex imminuto ossium pondere & tenuitate, tum ex variis,

(*t*) *Chirurg. Bibl.* IV. *band*, *pag.* 579.

(*u*) *Tab.* II. *Fig.* XVII. & XVIII.

(*v*) *De Synchondrotomiae in partu difficili utilitate A.* 1781, sub PRAESIDIS mei moderamine, in nostra Academia, publice & strenue defensa, pag. 45.

riis, quae acetabuli cavum occupare deprehenduntur, exoſtoſibus abunde liquet. Os ſacrum, quinque foraminibus utrimque praeditum, cum oſſibus coxarum quidem, validius ad inferiorem, debilius ad ſuperiorem partem, non autem cum coccyge, concrevit.

Rariſſimum hoc dixi exemplum, nec, ut mihi videtur, immerito: dum mihi aſſentientem habeo clar. Praeceptorem E. SANDIFORT, qui memorat quidem exempla a clar. SIEBOLD, BONNARD, & VAN KRAPF, non omni dubio carentia, communicata; aſt nihilominus addit „ *Inter caſus, qui raro obvenire ſolent, ancyloſis oſſium pubis referri hactenus debere videtur* (*w*)".

Similem tandem cartilaginum pubis oſſificationem, veram itaque ancyloſin, ſe deſcripturum mecum hiſce diebus communicavit amiciſſ. J. P. MICHELL, in altera emendatiore & auctiori, quae brevi prodibit, Diſſertationis ſuae modo citatae, editione.

§. XXXVII.

Rara licet & inſolita ſint haec ſpecimina, longe certe rarior eſt *totius ferme Trunci in unum os, ut ita dicam, conſolidatio*, qualem memorat B. CONNOR (*x*): in quo exemplo ſacrum os, oſſa innominata, quinque lumborum, decem dorſi vertebrae, omnesque cum iis articulatae coſtae coaluerant. Vertebrae ſerrae ope diviſae in medio ſubſtantiam deficientem exhibebant. Non autem ibi de concretione

(*w*) Vid. *Obſ. Anat. Pathol. lib.* IV. *Cap.* 10. *pag.* 119. *ſeqq.*

(*x*) *L. c. pag.* 4. conf. *Act. Erud. Lipſ. pro A.* 1696, *pag.* 558. ut et B. CONNOR *Lettre à Mr. le Chevalier Guillaume de Waldegrave, dans le Journal des Scav. A.* 1693. *pag.* 590. *ſeqq.*

tione ossium coccygis cum osse sacro, aut de concretione ossium pubis, ulla reperitur mentio; sternum autem cum costis non concreverat. Hanc observationem innuere etiam videtur DERHAM (y).

§. XXXVIII.

Femoris cum Osse innominato, infrequens licet, *Ancylosis* non penitus nunquam observata est (z). Haec jam ancylosis, ut cognita articuli structura facile patet, vel ab ossificatis ligamentis, vel ab indurato & procrescente acetabulo, vel denique ab ipsa confluente substantia ossea, locum habere potest. Prioris concretionis, ab ossificata tota quanta capsula articulari, exemplum mihi exhibuit doct. LEDEBOER, taleque possidet clar. PRAESES.

An a solo ligamento terete, osseam duritiem adepto, unquam ancylosis fuerit observata, dubito.

Possideo et pelvim, cujus os innominatum alterum cum sacro firmiter coiit, secus ac alterum; utrumque acetabulum, ferme ad trochanteres usque, ita procrevit, ut moveri quidem possint libere femora, solum autem dextrum, idque non, nisi moto antrorsum femore, e suo acetabulo valeat eximi. Simile ancyloseos specimen olim mihi comparavi, quod constituit os coxae sinistrae, in quo acetabulum naturale luxatione pro parte periit, ejus-

(y) *Godgeleerde Natuurkunde*, IV. *b.* 7 *h. Not.* 14. *pag.* 170.

(z) Vid. HILDANUS de *Ichore & meliceria*, *cap.* XXV. *pag.* 882. *in Opp.* & A. DE HAEN in *Rat. Med. Vol.* I. *pag.* 360. *Ed. Leid.* Conf. et *l'Hist. Natur. l. c. pag.* 43, 44, 45. *N.* 222—230. inprimis 225, quod rarissimum *Tab.* III. repraesentatur.

ejusque loco paullo altius ad os Ileum novum formatum eſt, cum priori jam anguſtato communicans, in quo femur, ob vere oſſeos & prominentes acetabuli margines, quodammodo, perparum licet, anteriora verſus moveri ſe patitur: quodque notabile eſt, in oſſe Iſchio, ad prioris acetabuli partem anteriorem ſuperioremque, ad crus oſſis pubis ſuperius, quidam conſpicitur colliculus, magis gibbus, quam planus, quem, femore, quantum ad ſummum integro acetabulo valet, antrorſum moto, excipit trochanter minor, hunc in finem quodammodo ſinuatus; dum ab inferiore ejusdem acetabuli parte, continua femoris rotatione, quaſi detritum deprehenditur os Iſchii. Accedunt his inſigne horum oſſium pondus & asperitas oſſis innominati, ſpinam ventoſam certe, forte et praegreſſam fracturam, exoſtoſin utique arguentia. Egregium hoc exemplar adjectis iconibus illuſtravi (*a*).

Mihi etiam ad manus eſt concretio femoris cum oſſe innominato: ſed hoc ſpecimen adeo disruptum eſt, ut nil, niſi quod ipſum acetabulum cum femore confluxerit, doceat.

Asſervat clar. R. FORSTEN femoris os dextri lateris cum innominato ancyloſi junctum, deleto penitus coxae articulo. Ipſum femoris os, praeprimis hujus corpus, inflatum, volumine auctum, variisque ſpinis oſſeis obſeſſum. Volumine maxime auctus trochanter major; a depoſita ſubſtantia oſſea ita collum femoris cum margine acetabuli coiit, ut ne veſtigium naturalis articulationis ſuperſit: ſcabra & aspera hoc loco maxime eſt oſſis ſuperficies.

No-

(*a*) *Tab.* II. *Fig.* XXII, XXIII.

Notabili etiam femur gaudet ſitu reſpectu oſſis innominati, maximopere extrorſum & ſurſum poſitum eſt, eoque in ſitu coalitum. Aſſervat idem Vir clar. porro femur dextri lateris, deleto coxae articulo, cum innominato ancyloſi unitum. Ex mutationibus in ipſo articulationis naturali loco conſpicuis concludendum videtur, fracturam in capite femoris ſubortam huic ancyloſi anſam praebuiſſe. Specioſo ſitu in hoc quoque ſpecimine femoris os gaudet, repoſito enim innominato oſſe in ſitu naturali ſinus patellaris introrſum ſpectat, & condylus exterior vere eſt ſuperior.

§. XXXIX.

Haud infrequenter pariter *Femoris os cum Crure*, ſive cum *Tibia* ſive cum *Fibula*, ſive cum *Rotula* ſolis, rarius *cum omnibus ſimul*, concretum deprehendere datur.

Femoris cum Patella concreti, quod frequentius fit, exempla aliquot vidi, in caeteris unum vidiſſe memini, in quo ita tumebat, ita prominebat patella, ut tertius femoris condylus adeſſe, adeoque femur in tripodem terminari videretur. Concretionis hujus ipſe quoque exemplum poſſideo (*b*). Aſſervat hujus concretionis egregium exemplar celeb. PRAESES. Hoc conſtituit femur, ſuperius prope trochanteres olim fracturam paſſum, quod cum patella firmiter concrevit. Notandum, quod condylorum facies poſterior planiuſcula, quaſi detrita ſit; unde colligendum videtur, femur

(*b*) De hac etiam vid. *l'Hiſt. Natur. l. c. pag.* 45, 46. *N.* 230, 231.

femur, durante hominis vita, aliquamdiu erectum, aut flexum fuisse poplitem.

§. XL.

Femoris cum Tibia concreti firmiter egregium asservo specimen, in quo genu maxime incurvatum est. Simile asservat doctissimus LEDEBOER. Memoratum etiam prostat a doct. B. CONNOR (*c*). Ejusdem delineatio ex SCULTETO exstat apud HEISTERUM (*d*) & RUYSCHIUM (*e*), ut et in BUFFONII *Hist. Natur.* (*f*). *Femoris cum Tibia simulque Rotula* ancylosin descripsit & delineavit TRIOEN (*g*), quae nunc penes Collegium Chirurg. Leidense prostat: eandem habent COLUMBUS (*h*), CHESELDEN. (*i*). et RUYSCHIUS (*k*). Similem concretionem, genuque insuper incurvum, memorat HILDANUS (*l*), exhibuit mihi talem Doct. LEDEBOER. Parem e sinistro latere sumtam asservat celeb. PRAESES. Possidet similem clar. SANDIFORT, qui et aliud exemplum habet, in quo insuper *Talus cum tibia* concretus deprehenditur (*m*), quod mihi videndi praebuit occasionem.

§. XLI.

(*c*) *Dans le Journal des Scav. l. c. pag.* 614.
(*d*) *In* HALLERI *Diss. Chir. Tom.* IV. *p.* 537. *Tab.* XXXIII. *Fig.* 21.
(*e*) In *Catal. Rar. Tom.* I. *pag.* 175.
(*f*) *L. c. pag.* 45, 46. *N.* 230, 232, 233, 234, 235, 236.
(*g*) In *Obs. Med. Chir. pag.* 129. *Conf. Tab.* X. *Fig.* 2.
(*h*) In *Lib. de Re Anat.* XV. *pag. m.* 485.
(*i*) In *Osteogr. Tab.* XLVII. Cf. HALLERI *Dissert. Chir. Tom.* IV. *pag.* 537 & *Tab.* XXXIII. *Fig.* 15, 16.
(*k*) Vid. *l. c. pag.* 178.
(*l*) *De Ichore & Meliceria Cap.* XXV. *p.* 883.
(*m*) Vid. *Obs. Anat. Path. Lib.* I. *pag.* 101.

§. XLI.

Femoris cum Fibula coalitum, qui rarius contingit, memoratum non inveni.

Eſt tamen in mea collectione elegans ſpecimem, quod exoſtoſin, tum a tibia & fibula dextri lateris invicem concretis, tum ab oſſe femoris ejusdem lateris procedentem, eaque oſſa per novum quaſi articulum ad internum latus jungentem, exhibet: in quo praeterea, ubi ſibi invicem apponuntur oſſa, valde incurvum genu & oſſa paedarthrocace infecta ſunt. Diffractae hinc inde etiam oculis ſeſe offerunt eminentiae, quae olim praeſentis verae inter haec oſſa, forte et cum patella (cujus ligamentum oſſeum pro parte integrum, pro parte diffractum id docere videtur,) ancyloſeos meritam movent ſuſpicionem.

Dictis rarior eſt, quae apud Buffonium (*n*) memoratur, coxarum cum oſſe ſacro, cum femore, tibia & rotula ancyloſis.

§. XLII.

Tibiae cum Fibula concretio, cujus innumera proſtant exempla, ut plurimum ab una tantum, ſive ſuperiore, ſive inferiore parte fieri deprehenditur: plus equidem vicies eam concretionem, ne ſemel quidem ab utraque parte factam, vidi. Aliquando, rarius licet, ligamento interoſſeo vel omnino, vel pro parte in os converſo, aut ab ipſo oſſium vitio haec oſſa loco intermedio coa-

(*n*) In *Hiſt. Natur. l. c. N.* 230.

coalescunt. Ita a fractura horum ossium praegressa haec non raro producitur ancylosis, quale exemplum mihi exhibuit doct. LEDEBOER, possidetque aliud Collegium Chirurgicum hujus civitatis inter nonnulla ossa morbosa. Simile specimen, tibiam nempe & fibulam dextram, quae, loco ferme medio olim fractae, nunc callo consolidatae, & paullo introrsum incurvatae, coaluerunt, adjecto schemate exhibui, cujus mihi copiam fecit clar. PRAESES (*o*). Hanc ancylosin etiam observavit BUFFONIUS (*p*). Ita a spina ventosa concretionem hanc, sed in uno tantum loco intermedio factam, bina, quae mihi ad manus sunt, demonstrant ossa.

§. XLIII.

Tibiae autem *Fibulaeque*, vel utriusque, vel alterutrius *cum* toto *Tarso*, aut ejus parte, infrequens omnino ancylosis est. Hujus tamen exempla in Regis Galliae museo prostant (*q*). Tibiae cum talo concretionem modo ex clar. SANDIFORTIO attuli. Asservat et clar. PRAESES tibiam & fibulam parte inferiore inter se, cumque talo & calcaneo ancylosi junctas. Bina hujus concretionis, quae penes me sunt, exempla, hic adjungere placet. Alterum constituunt tibia fibulaque sinistrae, ab invicem separatae, per veram autem ligamentorum ossificationem cum tarso coalitae: nonnulla tarsi officula inter se mutuo concreverunt plenarie, & hinc inde

(*o*) Vid. *Tab.* II. *Fig.* XXVI.
(*p*) Vid. *l. c. pag.* 47. *N.* 237.
(*q*) Vid. *l'Hist. Natur. l. c. N.* 238, 239, 240.

inde multum de lamella vitrea amiserunt, maximeque a parte anteriore tarsi sunt diffracta; & hinc, utrum metatarsus & reliqua pedis ossa cum tarso concreta fuerint, an secus, aegre determinaveris.

Altero in specimine, sphacelato, ut videtur, conspiciuntur tibia fibulaque sinistrae, antea fractae, prope talum jam redintegratae, sed incurvae, & (unde rhachiticas habeo) planiusculae, ad extrema ferme sejunctae. Tibia porro, antequam talum attingit, insigniter latescit, & versus latus externum incurvatur, dum ab altero latere malleolum internum, admodum similiter incurvum & cum talo concretum, emittit, & ab exteriore parte tum cum fibula, tum cum talo coadunata apparet. Fibula, minus latescens, pariter extrorsum incurva, cum eodem talo in unum quasi os abiisse deprehenditur; adeo ut talus, eoque mediante totus tarsus, in latus sit directus, ita ut talus, os lunatum, & cuneiforme majus, inferiora tarsi occupent; calcaneus cum osse cubiformi, naturaliter exterior, nunc superior sit; calcanei tuber totaque planta, alias deorsum collocata, nunc exterius conspiciantur. In hoc specimine praeterea omnia tarsi officula in unum quasi confluxisse deprehendimus: dum autem ossis cuneiformis majoris anterior pars disrupta est, utrum cum illo pollex unitus fuerit, dubitandi datur ratio. Id certum est, tum caetera cuneiformia & cubiforme ab anteriori fuisse libera; tum et metatarsum digitosque pariter, & eodem modo, debuisse extrorsum vergere. Hoc specimen inter icones illustravi (*r*). Possidet & clar. Forstenius tibiam fibulam-

(*r*) Vid. *Tab.* II. *Fig.* XXIV, XXV.

lamque finiſtri lateris inferius invicem & cum talo conferruminatas. Tibiae extremum inferius non multum a ſtatu naturali recedit, in ſepulchro corruptione perdidit malleolum internum, fibula vero inflata, ex ſpiculis oſſeis ſuperficiei inhaerentibus aspera & ſcabra eſt.

§. XLIV.

Solius, ſed totius Tarſi in unam maſſam *confluxus*, dum his deſcribendis incumbo, mihi ante oculos verſatur ſpecimen. Oſſa tarſi mulieris, cujus pes extremus ſpina ventoſa obſeſſus fuerat, in unum coalita, & in ſubſtantiam molliorem mutata, habuit RUYSCHIUS (*s*).

Cum tarſo coaleſcere poſſe *Metatarſum*, monet analogia, confirmat experientia (*t*). Hujus exempla mihi exhibuit doct. LEDEBOER. Facillime *Metatarſus cum Digitis*, & reciproce *digitorum phalanges* concreſcunt: cujus rei exempla in cadaverum ſectione bis obſervavi.

Idem verum de oſſibus *Seſamoïdeis*.

§. XLV.

Finita Artuum inferiorum conſideratione, ad ſuperiores pergo, ubi primo ſeſe offerunt *Scapularum cum Claviculis* articuli, in quibus ſeorſim nulla hactenus mihi obvia fuit concretio.

Idem dicendum de *Claviculis cum Sterno*.

Sca-

(*s*) *Theſ. Anat.* V. *N.* 53. *pag.* 23. *ſeqq. Tab.* III. *Fig.* 4. *Tom.* III. Cf. *Act. Erud. Lipſ. pro anno* 1706. *pag.* 146.

(*t*) Vid. *l'Hiſt. Natur. l. c. N.* 241, 242.

Scapulam cum humero coaluisse, docet observatio, ut videre est in Museo R. Gallico (*u*).

§. XLVI.

Os humeri cum alterutro, vel & utroque, *Cubiti osse* non raro concrescit. Hoc a callo, ut videbatur, factum observavit FABR. HILDANUS (*v*). Os humeri etiam cum ulna concretum exhibet TRIOEN (*w*). Plura habentur apud BUFFON (*x*), ut et in plerisque Collectionibus, duo quoque possidet celeberrimus PRAESES in sua.

Haec scribenti mihi ad manus est specimen, sistens totum cubitum, capsulae articularis ope, quae in os abiisse deprehenditur, cum osse humeri, olim paullo supra articulum cubiti diffracto, dein autem sanato, concretum. — Notandum vero, hac in specie tantum non semper inflexum esse cubitum; cujus rationem inde derivat DU VERNEY (*y*), quod, ubi fractura vel luxatio cubiti datur, ibi inflectatur cubitus, contrahantur & accurtentur musculi flexores; dum e contrario crus, si eadem patitur, extenditur.

§. XLVII.

(*u*) Vid. *l'Hist. Natur. l. c. pag.* 41. *N.* 201; conf. *Act. Phys. Med. Vol.* 7. *pag.* 108.

(*v*) *Obs. Cent.* III. *obs.* 77. Conf. *de Ichore & Meliceria Cap.* XXV. *Op. pag.* 882.

(*w*) Vid. Ejus *Observ. Med. Chirurg. Tab.* X. *Fig.* 1. *pag.* 129.

(*x*) In *l'Hist. Natur. l. c. pag.* 41, 42. *N.* 202—207. Vid. etiam BONETI *Sepulchretum Anatom. Lib.* IV. *Sect.* 6. *Obs.* 4. *pag.* 429.

(*y*) *Maladies des Os. Tom.* II. *pag.* 361. *Edit. Belg. pag.* 305.

§. XLVII.

Dicta itaque, inter *Radium Ulnamque ancylosin* posse enasci, abunde docent, quam perperam, ob perpetuam radii rotationem, nonnulli negant; qui facile refutantur, si consideremus, in causa hujus casus hanc rotationem propter praesentem morbum, dolorem & rigiditatem, quandoque et ob necessario strictam, vel negligenter factam, deligationem, penitus cessare. Hujus ancyloseos exemplum, eximium sane, ex juniore homine desumtum, possidet doct. BLEULAND; asservat et celeb. PRAESES specimen unum, ex juvene, tamen adultiore, desumtum. Aliud ex adulto ejusdem filius nob. A. J. VAN DOEVEREN, quod constituit ulna lateris sinistri, infra medium olim fracturam passa, cum radio firmiter a parte superiore & inferiore conferruminata, ut et cum officulo carpi lunato, cujus inferior sinus, sive excisio, capitato recipiendo dicatus, admodum (ut videtur, a luxatione,) est laevigatus.

§. XLVIII.

Radium cum carpo, & hunc cum metacarpi parte concretum bis vidi: quorum alterum specimen, a TRIOEN (z) descriptum & figuris illustratum, jam in suppellectile RAVIANA hic asservatur: alterum, simile ferme, in theatro Anatomico Roterodamensi videre mihi contigit. Simile ferme exstat in Museo Regis

---

(z) *L. c. pag.* 128. & *Tab.* IX.

gis Galliae, saepius memorato (*a*). Binas radii, ossium carpi & metacarpi ancyloses possidet clar. SANDIFORT (*b*).

Maximae *Carpi* partis *cum quatuor Metacarpi* ossiculis concretae, egregium asservo exemplar: memoratur & simile in modo memorato Museo (*c*).

Ancylosin cubiti cum tota manu, quae in tantum non omnibus, mea utique, desideratur Collectionibus, descripsit & figuris additis illustravit W. H. MULLER (*d*).

§. XLIX.

Dictis speciminibus, (praeter casum, memoratum in NOVIS ACT. PHYS. MED. (*e*), ubi ossa in cubito & crure, ubicunque sunt bina, concreverant,) bene multa tum e propria, tum ex alienis Collectionibus, HOVIANA in primis, quam mihi pro solita, qua advenas excipere solet, humanitate, exhibuit clar. BONN, si longius exspatiari placeret, adjicere non difficile mihi foret. Sufficiunt ergo dicta.

Non adjicere tamen adhuc nequeo *omnium Articulorum concretionem*. Observavit enim talem COLUMBUS (*f*), in sceleto, quod ei do-

(*a*) Vid. *l'Hist. Natur. l. c. pag.* 42. *N.* 208.
(*b*) Vid. *Obs Anat. Path. Lib.* I. *Cap.* 7. *pag.* 101.
(*c*) Vid. *l'Hist. Nat. l. c. N.* 209.
(*d*) *In Diss. de Anchylosi pag.* 6, 7. Conf. HALLERI *diss. Chirurg. tom.* IV. *pag.* 543. *cum figuris.*
(*e*) Vid. *Vol.* V. *pag.* 11. *Obs.* 1.
(*f*) Vid. eum *pag.* 485. *l. c.*

donaverat JOANNES BERTONIUS AB AURICULA. In hoc omnes concreti deprehendebantur articuli; cartilagines autem costis quidem articulatae erant, sed nondum coaluerant. Vivus ille homo nil movebat, nisi oculos, linguam, penem, & (quod non mirum) thoracem (*g*). Dubium videtur, an hoc in casu articulus de omnigeno ossium nexu sumatur, nec ne; id quod multum ratione opinionis memoratae de ossibus pubis demonstraret. Mirum autem est, tum in illo sceleto, tum in thorace, quem habet celeb. VAN DOEVEREN, tum in trunco, quem descripsit doct. CONNOR, costas cum sterno plenarie non coaluisse; cujus rei caussa mihi quidem in respiratione videtur quaerenda. Interim his contrariatur antea citata TH. SCHWENCKII observatio, qui sequentia de illo casu refert „ *Resectis integumentis, en thoracem invenio osseum totum, nam cartilagines costis junctas osseas, immo ossibus duriores & latiores vidimus; diceres totum Scutum osseum, quod vi maxima frangere, nullis vero machinis discindere aut comprimere licuit*".

Rarissimus tandem et hoc loco memorandus casus est, dummodo ad ancylosin referri mereatur, qui memoratur in Actis Parisinis (*h*) de Infante, cui omnes articulationes, & hinc producti motus deerant, cujus sceleton unicum erat os, & continuam articu-

(*g*) Vid. BONETUS in *Sepulchr. Anat. Lib.* IV. *Sect.* 6. *Obs.* 4. *pag.* 429, & SCHENCKIUS in *Observ. Med. Lib.* V. *pag. m.* 727. *Edit. in fol. de Fracturis & ossibus.*

(*h*) Vid. *l'Hist. de l'Acad. R. des Scienc. ann.* 1716. *pag.* 30.

ticulorum, nervorum, tendinumque referebat petrificationem. Tale ſpecimen videre vehementer deſiderarem.

Expoſitus hactenus Ancyloſeos morbus rarius in juniore, frequentius in provectiore, omnium frequentiſſime in ſenili ac decrepita aetate obſervatur, cujus rei cauſſa patebit in poſterum: quocirca rara ſunt haec ſpecimina ex junioribus deſumta, ſua adeoque caeteris raritate longe certe emineret ſceleton hujus Infantis viginti duorum tantum menſium; quod totum ex unico oſſe conſtare videbatur. Credendum autem, illo in infante oſſa nunquam ſeparata exſtitiſſe. Forſan pertinet ad induratos infantes, quorum alia exempla exſtant ab H. EYSSONIO, DEUSINGIO, BARTHOLINO, MORANDO, NEBELIO, WALTHERO aliisque & in HIST. ACAD. R. CHIRURG. memorata, quos *Lithopaedia* ſolent appellare.

Rarae hinc quoque ſunt ſupra memoratae inter ulnam & radium in juniore aetate ancyloſes.

§. L.

Hic Diſſertationis meae primae Parti nunc finem imponerem, niſi tribus verbis unicum, extra Sceleti partes poſitum, conſiderandum reſtaret Laryngis oſſiculum, *Os Hyoïdes*, vel *Hypſiloïdes* dictum; cujus cornua & oſſicula graniformia vera chondrarthroſi cum baſi ejusdem connectuntur &, cornua ſaltem, mobilia ſunt, quorum adeoque concretio ad noſtrum forum pertinet. Cornua cum baſi in ſenibus non raro ancyloſin ſubeunt, quod mihi bis occurrit; aliquando quoque oſſa graniformia coaleſcunt, cujus exemplum penes me

est; celeb. PRAESES etiam habet verae hujus ancyloseos specimen. Haec concretio tantum non semper fieri videtur, ubi cartilagines laryngis osseam induunt naturam, qualia exempla in thyreoïdea idem aestumatissimus Praeceptor asservat, talia et ipse possideo. Prostat etiam C. M. ADOLPHI observatio de cartilaginum thyreoïdeae & cricoïdeae ossificatione (*i*). Adeoque videtur et totus larynx posse in unum os abire, qualia, ni fallat me memoria, occurrerunt mihi aliquando apud Auctores exempla; quo in casu multum certe debet depravari loquela, quum glottis debite arctari & dilatari nequeat.

M A N T I S S A.

Absolutis, quae de Sede Ancyloseos dicenda habebam, eximiarum & neutiquam reticendarum mihi sese obtulit observationum Pathologicarum, huc spectantium, Triga, quas itaque Appendicis ad instar dictis adjicere non videtur ingratum futurum.

1°. Postquam ancyloseos Ossium Auditus tum ex analogia, tum ipsis summi GAUBII verbis, (cum quo faciunt quoque venerandus Senex, meritissimus in vicina Academia Trajectina Praeceptor J. OOSTERDYK SCHACHT (*a*), aliique celeberrimi Practici,) demonstraveram probabilitatem (*b*), thesin a clar. P. F. MECKELIO

(*i*) In *Act. Phys. Med. Vol.* X. *Obs.* 12. *pag.* 45.
(*a*) In *Inst. Pract. Part* II. *Lib.* 3. *Cap.* 1. §. 15. *N.* 3.
(*b*) Vid. §. XIX.

LIO (*c*) defensam legere mihi contigit: ubi frequentem immedicabilis surditatis caussam statuit non tantum, quam ipse observavit, incudis cum malleo, sed et stapedis baseos cum margine foraminis ovalis concrescentiam, quae pariter huc pertinet, qualemque possidet, uti mihi ab amico relatum est, clar. Argentoratensis Anatomicus J. F. LOBSTEIN. Haec adeoque elegans observatio analogiae vim addere & supra dicta confirmare videtur.

2°. Nec silentio premere licet, mecum ab amicissimo Commilitone, Nobilissimo C. F. KLEYNHOFF, Medicinae hac in Academia studioso, perhumaniter communicatam observationem matronae cujusdam Culemburgi degentis, & ob maxillae inferioris cum capite ancylosin, manducationis emolumentis destitutae. Haec anno 1740 nata, mox a nativitate maxillae immobilitate laboravit, qui morbus dirissimo dicti anni frigori, sed, uti videtur, immerito, attribuitur; eique, quod maxime notandum, & in dirissimae hujus calamitatis recensendis symptomatibus & palliatione postea usui veniet, dentes diffracti sunt; cujus operationis effectu vitam miseriis ditissimam protrahit, cibosque, dummodo tenuiores, ad primas vias amandare, summa licet cum molestia, valet. Accedit huic & alia observatio, mecum ab Amico communicata, pueri, prope pagum, *Heesch* dictum, inter urbes Sylvam ducis & Graviam, qui propter obrigescentiam maxillae inferioris os semper apertum habere cogitur, loquela destituitur, nec nisi summa cum difficultate cibos assumere valet, cui-

(*c*) Post *dissert. de Labyrinthi auris contentis. Argent.* 1777. in *Thes.* 9.

cuique continuo ſaliva ex ore depluit. Egregie haſce obſervationes dictis antea §. XX. de Maxillae inferioris cum cranio ancyloſi accedere, crediderim.

3°. Denique aliam, ex propria Collectione hauſtam, adjicere mihi hic liceat obſervationem, quam ad §. XLIV. referre debuiſſem, niſi ſerius adeptus fuiſſem. Ex adulti ſcilicet hominis reliquiis allata mihi eſt egregia omnium Metatarſi ſiniſtri oſſium concretio: in quo ſpecimine notandum, omnia illius oſſa, ſpina ventoſa leniter, ut videtur, affecta, a parte anteriore omni in ambitu lateſcere & inter ſe confluxiſſe; ita ut aequali cruſta calloſa, craſſa, ſatis lata, foraminulenta in ſuperficie, utrimque contractiore, in medio procreſcente, tecta cernantur. Digitorum inſuper phalanges abfuiſſe jam in vita videntur, ſaltem articulorum deſunt veſtigia, & pes eodem modo ſeſe forſan habuiſſe: qualis in extremitatibus truncatis & tumidis in hominibus lucri cauſſa nundinas anniverſarias frequentantibus, tam in manubus, quam in pedibus, quandoque obſervatur. Forſan ab amputatione exortum, forſan connatum fuit hocce vitium. Hujus memorabilis valde ancyloſeos icon in poſterum forſan idonea occaſione a me dabitur.

T A N T U M.

EX-

EXPLICATIO TABULARUM.

TABULAE I.

FIG. I.

Cranii cum Atlante ancylosin exhibet, Vid. §. XXI. *pag.* 18 & 19.

a Occiput.
b b Processus mammillares.
c c Processus styloïdeï.
d Arcus Atlantis anterior.
e Arcus ejusdem posterior.
f f Partes laterales Atlantis cum condylis occipitis superius coalitae.
g Processus osseus, e latiore basi contractus, ex ossis occipitis latere sinistro emergens, illudque cum processu transversali Atlantis firmiter jungens.

FIG. II.

Cranii cum duabus vertebris per ancylosin coalitum repraesentat, capite sinistrorsum reclinato. Vid. §. XXII. pag. 19 & 20.

a Os occipitis.
b Meatus auditorius.
c Margo foraminis magni occipitis.
d Condylus dexter ejusdem.
e Processus articularis Atlantis cum eodem confluens.
f Processus ejusdem transversus dexter, disruptus.
g Arcus ejus pars dextra.
h Processus Epistrophes adscendens dexter, per luxationem a reciproco Atlantis deflectens, attamen calli ope cum eodem connexus.

i Processus Epistrophes transversus dexter.
k Processus ejusdem descendens.
l Pars Atlantis anterior, cum occipite non unita.
m Processus ejusdem transversus sinister.
n Corporis Epistrophes pars inferior, naturaliter cum tertia vertebra articulata.
o Processus ejusdem spinosus.
p Processus ejusdem obliquus descendens sinister.
q Superficies articularis sinuata, stupendo providae naturae artificio occipiti inhaerens, quae durante vita epistrophen ad spinosi processus latus dextrum retinuit, & ulteriorem luxationem antevertit. Vid. pag. 20.

FIG. III.

Idem Cranium, ab inferiore parte visum, exhibet. Vid. ibid.

a Os occipitis.
b b Processus mammillares.
c Arcus Atlantis anterior.
d d Processus transversi.
e Pars interior Atlantis, sinuata naturaliter pro dente Epistrophes, jam cum eodem unita.
f Arcus Atlantis, ossi occipitis ad posteriorem partem foraminis magni annexus.
g Pars corporis epistrophes inferior.
h Processus spinosus ejusdem.
i i Processus epistrophes descendentes, quorum sinister aliquantum a naturali forma & situ deflectit.

FIG. IV.

FIG. IV.

Atlantem cum Secunda Vetebra unitum, a parte anteriore, exhibet. Vid. §. XXIII. pag. 21 & 22.

a Arcus Atlantis poſterior a parte interna.
b Pars Atlantis anterior.
c c Proceſſus adſcendentes.
d d Proceſſus transverſi.
e Proceſſus Epiſtrophes odontoïdeus, cum Atlante coalitus.
ff Proceſſus transverſi ejusdem.
g g Corporis ejus pars inferior.
h h Varia fragmenta Atlantis olim fracturam paſſi, jam conſolidata.
i Globus plumbeus Atlanti injectus, ante proceſſum transverſum dextrum, eidem, quaſi thecae, ope calli conglutinatus inhaerens, & extra eum eminens.

FIG. V.

Duarum dorſi vertebrarum cum coſta dextra ancyloſin ſiſtit a latere dextro. Vid. §. XXIX. pag. 29.

a a Corpora vertebrarum.
b b Lamella offea, ex utraque vertebra enata, cujus inferior pars quidem coſtam vertebris unit, ſuperior ab alia ſuperiore vertebra abrupta videtur.
c Coſta dextra cum vertebris capitulo ſuo, dictae lamellae ope, juncta.

FIG. VI.

Idem ſpecimen ab anteriore refert. Vid. ibid.

a a Corpora vertebrarum.
b b Lamellae offeae, in utroque latere.
c Coſta dextra, lamellae dextrae ope, cum vertebris juncta.
d Hiatus inter vertebrarum corpora.

FIG. VII.

Plerarumque costarum cum undecim dorsi vertebris coalitum, a parte interiore thoracis, exhibens. Sternum (Fig. VIII.) *iis unitum hac figura non repraesentatur.* Vid. §. XXXIII. pag. 34. & 35.

aa Pars Spinae anterior.
bbbb Costae pleraeque cum illa utrimque concretae.
ccc Laminae osseae inaequales, vertebras superiores invicem & cum costis unientes.
dd Inferiores vertebrae minus inaequabili, continua tamen, lamella firmiter junctae, simul & cum costis, inprimis a parte sinistra.

FIG. VIII.

Sternum cum dictis costis ancylosi junctum, & ossificationes in connexis cum eo cartilaginibus indicat. Vid. ibid.

Loca lucida costarum osseam substantiam, umbrosa cartilagineam denotant.

FIG. IX.

Costam exhibet lateris sinistri, primum bicipitem, dein simplicem, iterum bifidam cum simplice cartilagine. Vid. §. XXXI. pag. 32.

aa Principia separata.
b Illorum confluxus.
cc Cartilago, primum duplex, dein simplex.

FIG. X.

FIG. X.

Costam dextram supremam cum sterni parte superiore firmiter coalitam exhibens. Vid. §. XXXII. pag. 33.

a Confluxus costae cum cartilagine ossificata.
b Hujus ancylosis cum sterno.
c Sinus sterni clavicularis.

FIG. XI.

Costas binas sinistras coalitas a parte interna exhibet. Vid. §. XXX. pag. 30.

a a Principia distincta.
b b Confluxus utriusque.
c c Duo sinus, verosimiliter pro sequentibus costis.

FIG. XII.

Easdem a parte exteriore refert. Vid. ibid.

a a Principia distincta.
b Ancyloseos locus.

FIG. XIII.

Costam bicipitem exhibet. Vid. §. XXXI. pag. 31.

a a Principia distincta.
b b Confluxus utriusque.
c Exostosis, e parte media superiore enata.

TABULAE II.

FIG. XIV.

Partem sinistram ancyloseos duarum dorsi vertebrarum, serra divisarum, a parte interna exprimens. Vid. §. XXV. pag. 25.

aa Corpora mutuo concreta.
b Rima inter eadem patens.
c Processus articulares per ancylosin firmiter juncti.
dd Processus spinosi itidem uniti.

FIG. XV.

Cyphosin vertebrarum binarum dorsi confluentium, a latere sinistro, exhibet. Vid. §. XXV. pag. 24.

aa Processus adscendentes superioris vertebrae.
bb Processus transversi sinistri.
c Processuum articularium coalitus.
dd Processus descendentes inferioris vertebrae.
ee Processus spinosi.
ff Corpora bina, in unum quasi cuneïforme versa.
gg Lamella ossea, inaequalis, haec corpora a latere obducens.
hh Corporum coalitorum superficies articulares.

FIG. XVI.

Idem specimen a parte superiore sistens. Vid. ibid.

a Corpus superioris vertebrae.
bb Processus superioris vertebrae adscendentes.
cccc Processus transversi.
d Processus spinosus superioris.

FIG. XVII.

FIG. XVII.

Pelvim, cujus ossa Ilium cum osse sacro, & ossa Pubis mutuo coaluerunt, naturali in situ exhibens, a parte anteriore. Vid. §. XXXVI. pag. 39 & 40.

a a Os sacrum, quinque foraminibus insigne, quorum quatuor apparent.
b b b b Ancylosis ossium Ilium cum osse sacro.
c c Acetabula exostosibus repleta, sinistrum inprimis.
d d Processus acuti ossium Ischiorum.
e e Ancylosis ossium pubis.
f Foramen in media ferme concretione, per objecti hujus contrectationem magnitudine auctum.

Curvitas sponte in oculos incurrit.

FIG. XVIII.

Ossium pubis ejusdem Pelvis Ancylosin a parte interiore refert. Vid. ibid.

a a Ancylosis.
b Foramen dictum, a parte interna pelvis angustiori ostio patens.

FIG. XIX.

Pelvis, ab interiore & posteriore concretae, ossa pubis distantia, alterumque altero pollicem ferme elatius, refert. Vid. §. XXXV. pag. 37.

a a Ossa pubis,
b b Tubera ossium Ischiorum.
c Distantia inter ossa pubis.

FIG. XX.

FIG. XX.

Os sacrum cum Innominato sinistro unitum ab interiore exhibens. Vid. §. XXXIV. pag. 35.

aa Os sacrum asperum & inaequabile.
bb Ejusdem ancylosis cum osse Ilium.
c Pars superior ossis Ischii.
d Tuber ejusdem.
e Ligamentum sacro-ischiadicum breve, in os versum, abruptum.
fff Variae exostoses.

FIG. XXI.

Idem ab externo latere repraesentans, & novum acetabulum, partim in osse Ilium, partim in Ischio formatum.

a Os Sacrum.
b Idem junctum ossi Ilium inflato, & inaequabili.
c Acetabulum solitum, paene oblitteratum.
d Novum, partim ossi Ilium, partim ossi Ischio inhaerens.
e Ligamentum sacro-ischiadicum breve ossificatum.
f Tuber ossis Ischii.

FIG. XXII.

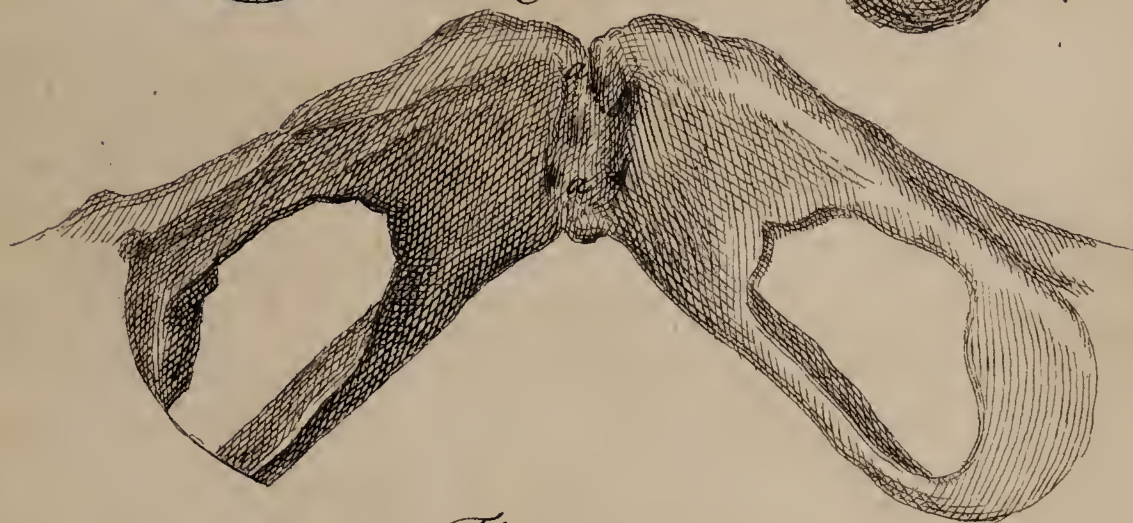
Os Innominatum, cum osse femoris in novo acetabulo per ancylosin junctum, a parte interiore ossis innominati, refert. Vid. §. XXXVIII. pag. 41. & 42.

aa Os Innominatum.
bbb Variae exostoses in osse Ilium.
cc Foramina in osse Ischio.
d Processus acutus Ossis Ischii, praeternaturaliter latescens.
e Femoris os.

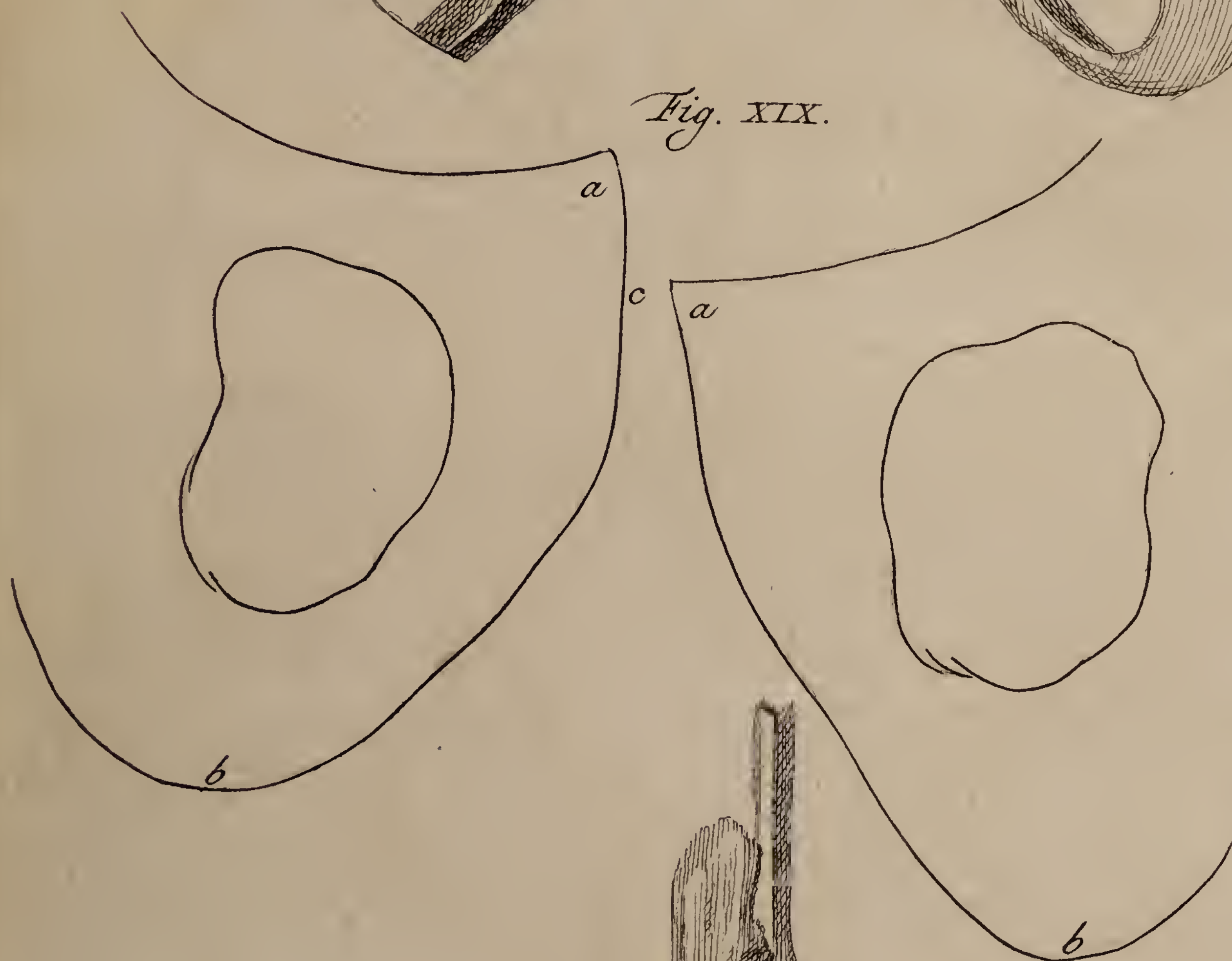

J. J. Bylaert, ad obj. delin. R. Muys, sculp.

FIG. XXIII.

Idem ſpecimen a parte anteriore & ſuperiore, femore antrorſum moto & diductto, exhibet. Vid. ibid.

aa Os Ilium.
bb Ejusdem duplex ſubſtantia, externa ſpongioſa, interna compacta.
cc Os Iſchium inaequale.
d Acetabulum naturale maximam partem morbo deletum.
e Pars ſuperior novi Acetabuli, in oſſe ilium formati, a naturali diſtincti.
ff Os Femoris illo in acetabulo contentum, mobile quidem, ſed extrahi non valens.
g Trochanter ejusdem major.
h Trochanter minor ſinuatus, reſpondens colliculo, in ſuperiore parte naturalis acetabuli, hic non apparente.

FIG. XXIV.

Crus ſiniſtrum, verſus externum latus inflexum, cum tarſo ancylosin paſſum, a parte externa refert. Vid. §. XLIII. pag. 47.

a Tibia.
b Fibula.
c Calcaneï pars naturaliter interna.
d Ejusdem pars naturaliter inferior.
e Talus cum oſſe naviculari & calcaneo nexus.
f Os Naviculare.
g, h, i Oſſa cuneïformia, majus, minus & magnitudine medium, cum naviculari & mutuo, nec non cum cubiformi coalita.
k Os cubiforme, cum calcaneo & oſſe naviculari unitum.

F I G. XXV.

Idem a latere interno repraesentat. Vid. ibid.

a Tibia.
b Fibula.
cc Vestigia praegressae fracturae.
d Tali pars naturaliter superior, cum iis coalita.
e Os naviculare, huic a parte anteriore unitum.
ff Ossa cuneïformia & cubiforme, ossi naviculari ut et calcaneo per ancylosin nexa, a parte naturaliter superiore videnda.
gg Calcaneus.

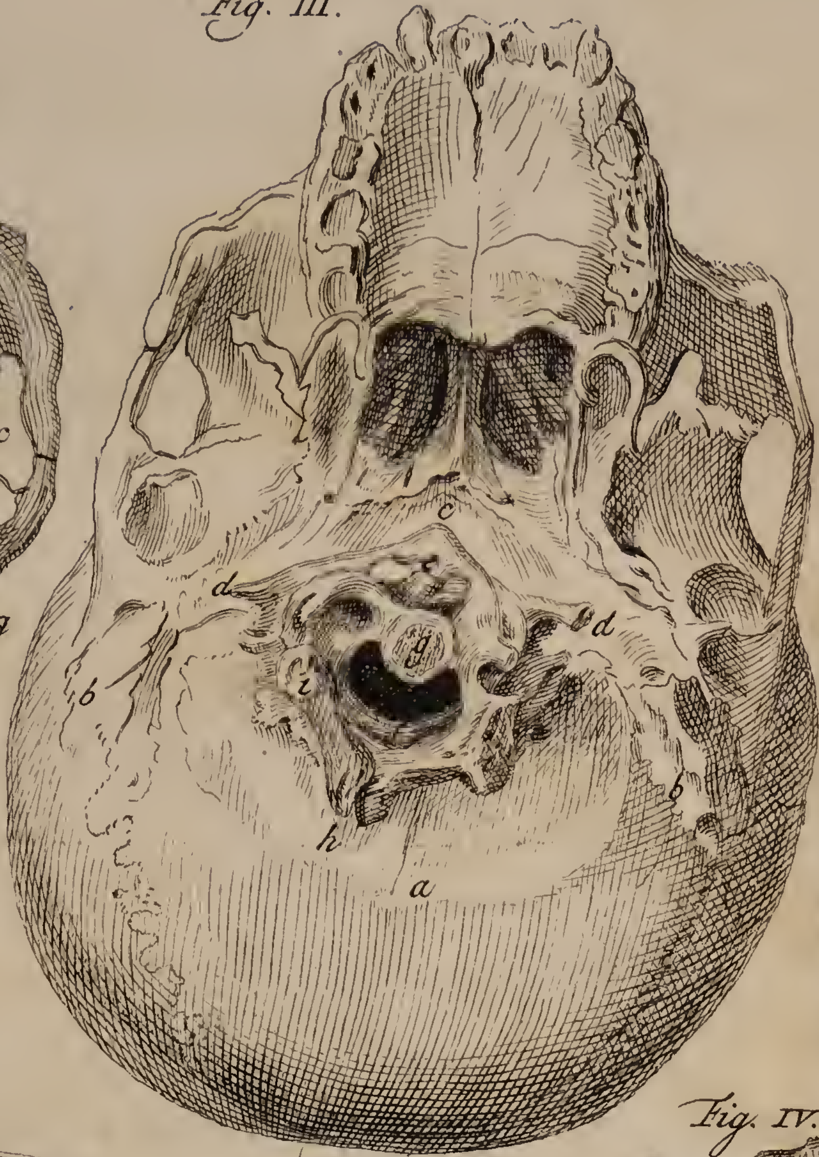
F I G. XXVI.

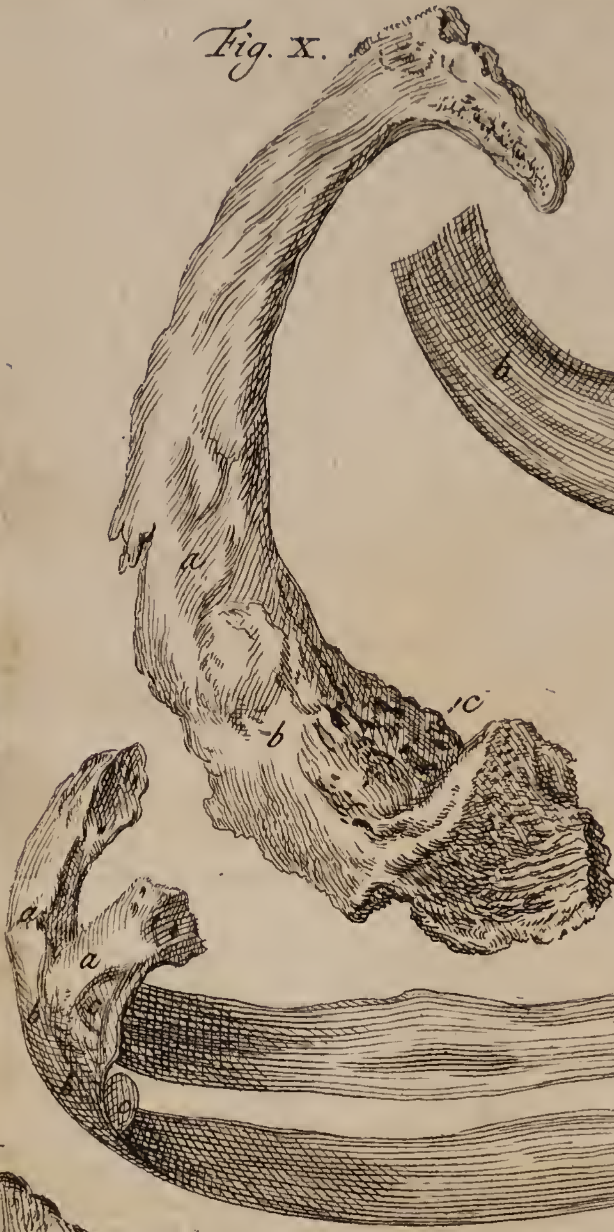
Tibiam Fibulamque extrorsum incurvas, in medio per callum unitas, refert. Vid. §. XLII. pag. 46.

aa Tibia.
bb Fibula.
c Callus, praeteritam cruris fracturam consolidans.
d Callus luxurians.

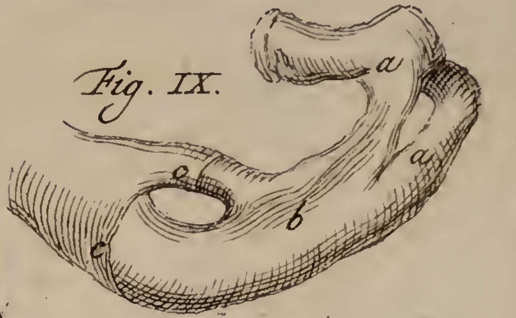
Pag. 13. *Not. u* 154. *leg.* 543. *Pag.* 24. *reg.* 10. inferioris sinister *leg.* inferioris descendens sinister. *Pag.* 30. *reg.* 10. dextri *leg.* sinistri. *Pag.* 35. *reg.* 1. undecim *leg.* pleraeque. *Pag.* 36. *reg.* 4. Ischii *leg.* Ilium. *Pag.* 38. *reg.* 15. anteriore *leg.* interiore.

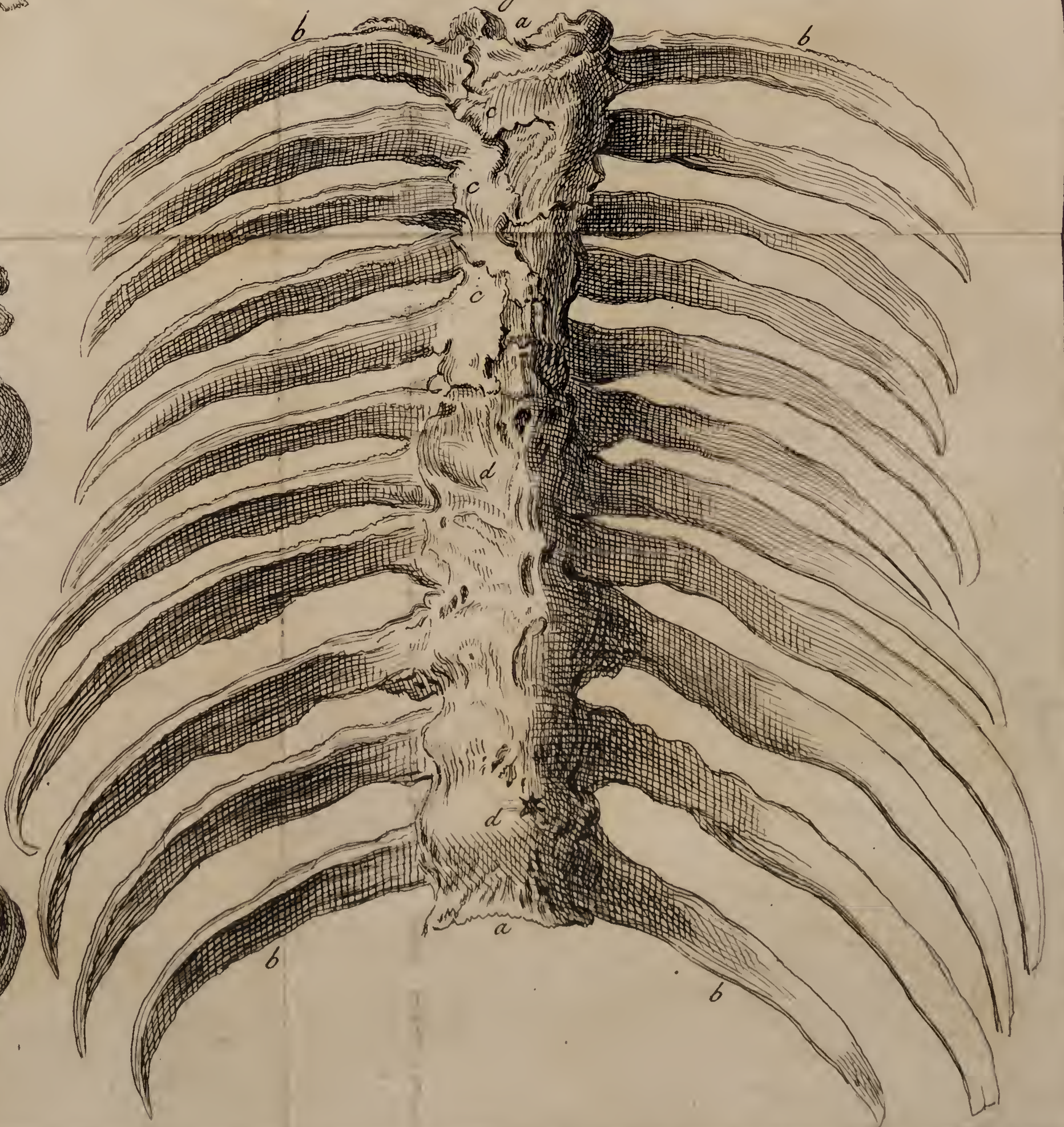

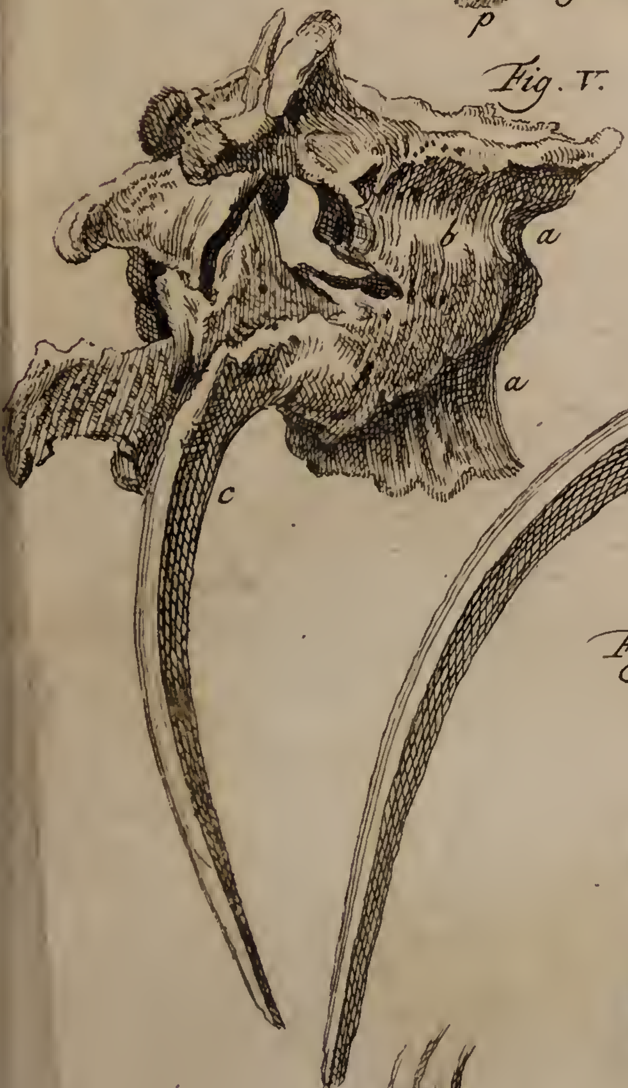

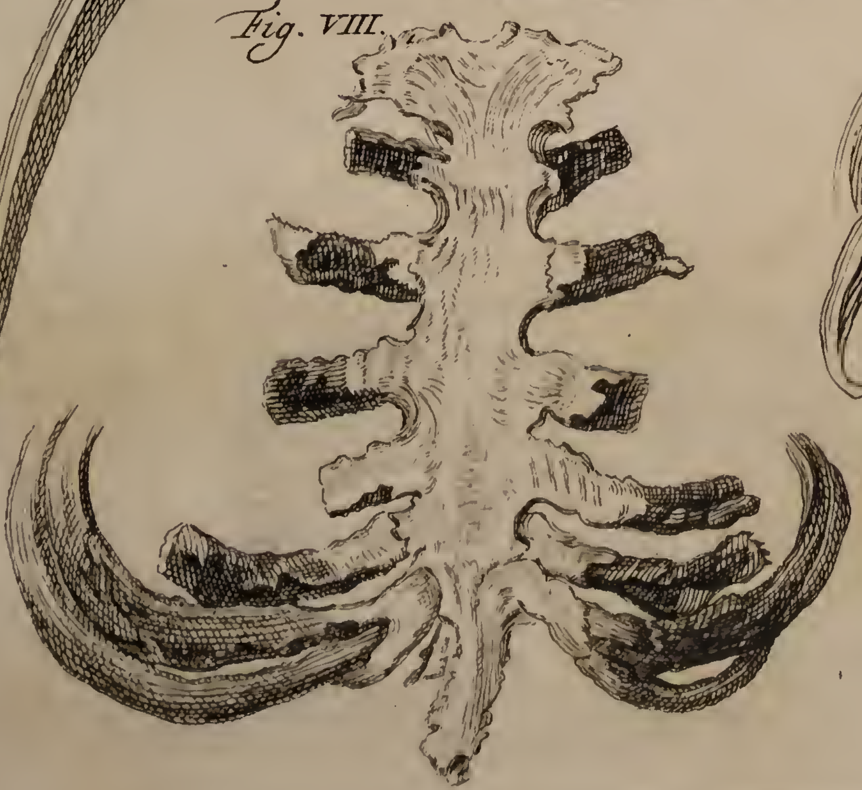

Sylaert, ad obj. delin.

R. Muys. sculp.

COROLLARIA ET THESES.

I.

Dentes non ſunt oſſa.

II.

Oſſium pubis vera datur ancyloſis.

III.

Synchondrotomiae in partu difficili non a entior.

IV.

Febris natura non conſiſtit in calore, ſed a ſpasmis eſt derivanda.

V.

Febris topicae exiſtentiae nil repugnat, favet experientia.

VI.

Variolarum inſitionem neque ratio, neque experientia, neque religio, neque publica vel privatorum ſalus vetant; ſed e contrario commendant.

VII.

In ſcorbuto ſalivationem magis nocere, quam prodeſſe, crediderim.

VIII.

Juveneſcere cupientibus ſenibus ſanguinis tranſuſione utiliora proſtant remedia.

I X.

Cur inflammatio in ossibus dari nequeat, nulla datur ratio.

X.

Caussa morbi proxima ipse morbus est.

X I.

Quibus foramen ovale in corde non est oblitteratum, eos diutius, aquae immersos, caeteris paribus, supervivere posse, immerito negatur.

X I I.

Irritabilitas arteriis venisque perperam denegatur.

X I I I.

Tunicam muscularem, ut ut tenuem, venis immerito negare amant nonnulli.

X I V.

Tunica vasorum muscularis rigiditatis etiam sedes est in senio.

X V.

Biventrem capitis musculum, nullis aliis adjutum, abducendae maxillae inferiori solum esse destinatum, tum ejus situs, tum experimenta evincunt.

X V I.

In deglutitione uvulam cum epiglottide viam ad pulmones claudere, perperam statuit summus Boerhavius.

X V I I.

Ventriculus, largiter ingurgitatis cibis, aortam comprimere, nisi alia accedant, nequit.

X V I I.

XVIII.

Ratio, cur post assumtum potum mox urinam excernere debeamus, eadem est, ob quam saepe illico post assumtum cibum alvus est deponenda; nec in vasis, a ventriculo ad organa uropoietica directe ducentibus, videtur quaerenda.

XIX.

Bilis regurgitatione in vesicam felleam devenit.

XX.

Oscula vasorum absorbentium veris sphincteribus esse donata, precario assumitur.

XXI.

Dubitandi de liquidi nerveï existentia nulla mihi dari videtur sufficiens ratio.

XXII.

Anastomosis vasorum placentam inter & uterum vera non datur.

XXIII.

Foecundationem in ovariis fieri, haud facile negaverim.

XXIV.

Mulier aeque, ac vir, suum semen elaborare videtur.

XXV.

In conceptu seminis masculini guttulam, ad ovarium muliebre delatam, hoc stimulare, illudque hinc se contrahere, unumque vel plura emittere ovula, qui dixerit, non multum forte a veritate abluserit.

XXVI.

In conceptus negotio ovula ex ovario per applicatam tubam Falloppianam in uterum deferri, vix dubium.

XXVII.

In recens nata puella ovula in ovario contenta jam perfectum, minus licet visibilem, continere foetum, membranis suis involutum, adeoque in omnium matre nos non tantum, sed et omnem, a nobis procreandam, contentam fuisse progeniem, adstruere non ausim.

XXVIII.

Multa licet naevorum maternorum fingantur exempla, nonnulla tamen, licet verissima, alii potius caussae, quam imaginationi, attribuenda, contendo.

XXIX.

In omni omnino superfoetatione duplicem adesse debere audacter qui statuunt uterum, naturae vim inferunt, nodum dissecant, non solvunt.

XXX.

Neque ossa, neque eorum fragmenta consolidans callus ex periosteo nascuntur: WALTERI *equidem de osteogenia amplector sententiam.*

AMI-

AMICISSIMO

J. T. VAN DE WYNPERSSE,

SUB PRAESIDIO

EXPERIENTISSIMI ET CELEBERRIMI

GUALTHERO VAN DOEVEREN,

IN ACADEMIA LUGDUNO - BATAVA

PUBLICE DISPUTATURO.

Scribimus indocti doctique poëmata passim. HORAT.

Accipe, quae mittit, WYNPERSSI, laetus ab urbe
Amstelià socius carmina, Care, Tibi!
Perlege, & inmemorem non experieris amicum,
Aemulus in studiis qui Tibi gratus erat.
Accipias mea vota, precor; ne carmina spectes;
Respicias animum, dulcis amice, meum.
Non ego carminibus laudem vel nomina posco,
Tu solus numeris praemia pone meis.
Te mihi junxerunt nivei sine crimine mores,
Simplicitasque sagax, ingenuusque pudor,
Et bene nota fides, & candor frontis honestae,
Et studia à studiis non aliena meis.
Te retinent docti resonantia templa Lycei,
Et vis DOEVRENI suadaque comta Tui;
Doctus, ut aegrotos avido revocaret ab Orco,
Qui Tibi praesidium, Qui Tibi Phoebus erat.
DOEVRENO (tanto perculsus nomine livor
Mox stupet, & tetro squallidus ore fremit;)
DOEVRENO studii merito ductore superbus,
Scandis Apollinei culmina celsa soli.
Illa, JACOBE! decent, nostrae flos optime pubis,
Lugduno-Batavae gloria prima Scholae.

Ec-

Ecce dies (*) rediit, qua me Tua Musa canebat,
Linquentem Clario moenia Sacra Deo.
(Nos quoque, qui lapso tot cara reliquimus anno,
Temporis exacti sensus & umbra juvat.)
Laetaque lux properat, quis jam mea gaudia carpit?
Detegis ingenii fertilioris opes.
Ergone jam potero laetam compescere Musam,
Et mihi tam festo conticuisse die?
Fas tamen est, laudum partem tacuisse Tuarum,
Quas stupeat veniens praeteritusque dies:
Nec mihi cantanti credant; Tua facta loquuntur,
Mens bona, dicta tenens, ingeniumque capax.
Trajectum canat hoc, (nec conscia *Leyda* negabit,)
In laudes fidum si velit ire Tuas.
Gratulor ergo Tibi, mecum gratantur & omnes,
Queis celebris tantum cognita fama Tua;
Gratulor acceptos, qui dent Tibi calcar, honores,
Gratius haud munus mens generosa cupit;
Gratulor atque Tibi monumenta haec parva relinquo,
Sintque sodalitii pignora grata mei.
Tu, mihi crede, diu jam nunc vixisse putandus,
Nullum Cui vitae tempus abivit iners.
Perge, precor, studiis, miseris queis dulce levamen,
Queis arti nostrae commoda multa dabis.
Perge Tui similis dignis insistere coeptis,
Quo crescat meritis nomen honorque Tuis.
Auspiciisque aurora Tibi felicibus orta,
Splendescat mediâ lucidiore die.
Te, celebrata Tui DIONYSÎ nomine Patris,
Doctorem celebret *Leyda* superba suum.
Coetera, dent longos Superi (quid gratius optem!)
Et meritis plenos cernere posse dies.
Interea memorem, quâ gaudet, amice! sodalis,
Saepius ostendat littera scripta, precor.
Tempora dumque Tuae concluseris omnia vitae,
Mors coelo positis Te pia jungat Avis.

AB. VAN MOERBEEK.
Med. Doctor.

(*) XIII. Kal. Aprilis,
MDCCLXXXIII.

HO-

HONORI ET MERITIS

DILECTI FRATRIS

J. T. VAN DE WYNPERSSE,

Cum Dissertationem de Ancylosi publice defenderet.

Insolitus chordas, nec plectra movere peritus,
Non potero festam condecorare diem.
Quam tamen ut celebrem, cognato sanguine laetam,
Et fraternus amor mandat, & arcta fides.
Ignoscas igitur vitiis, queis carmina scatent:
Dum vires desunt, sit Tibi velle satis.
Non opus est, quanta cum sedulitate Latino
Volveris, aut Grajo carmine scripta, canam.
Gnaviter EUSTACHIUM, studio tractare GALENUM,
Et placuit Coï volvere Scripta Senis.
Dum gaudent alii sacros perferre labores,
Gentibus & summi pandere facta Dei;
Aut Patriae fasces & frena capessere tentant:
Poeōnia Fratri nil magis arte placet.
Vix Tibi Doctrinae praecepta, JACOBE, dederunt,
Ornant quae Batavam Sidera clara scholam;
Quin statim partes inquirere corporis omnes
Inciperes, Phoebo pectora tota dicans.

K Lu-

Lumina vicini quoque Te docuere Lycei,
    Quae Medica magnum nomen in arte gerunt.
Non petis, ut referam, quoties perlegeris omnes
    PRAESIDIS, ALBINI, VESALIIQUE libros.
Quam miseris possit jactari vita procellis,
    Quot valeant pactis membra rigere, doces.
Humanos, THIENSI, pergas inquirere morbos,
    Pectus Apollineis perge vovere Sacris.
Praemia sic, Frater, summa cum laude capesses,
    Pileus & studii fructus amoenus erit.
Auxiliante Deo, valeas dispellere morbos,
    Et diris miseros arte levare malis:
Quamque aliis studio tentas conferre, salutem
    Det Tibi supremi provida cura Patris.
Vive diu felix, & parte beatus ab omni,
    Lethalis veniat non nisi sera dies.
Cum tandem fato lumen vitale relinques,
    Mens petat aetherei regna beata poli.

J. H. VAN DE WYNPERSSE.
SS. Theol. Stud.